

ANUL IV. = No. 5
1 Ianuarie 1928.

«Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!»

INFRĂȚIREA ROMÂNĂSCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naționale Creștine»

CUPRINSUL :

- I. C. Cătuneanu: Un răspuns.
Dr. Titus Mălai: Cum am „tulburat ordinea publică”
și cum am „devastat” Iași Oradea?
Elena Gl. Tarnoschi: Isus Cristos și pacea lumii.
Dr. Lazăr Isaicu: Un rechizitoriu.
Șt. Peneș: Dela Organizațiunile L. A. N. C.
Căius Jiga: Esența problemei jidovești.
Gheorghe I. Popescu: Pentru stabilizarea leului.
Ion I. Șerbu: Post festum...
Un grup de studenți: Mișcarea studentească și Rec-
torul Universității din Cluj.
Audax: O declarație jidovească și un text din „Pro-
tocole”.
Informațiuni: Interne și externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
=: CLUJ, STRADA BOB Nr. 7 =:

IMPRIMERIA FOII „LUMEA ȘI ȚARA”
=: CLUJ, PIATA CUZA VODĂ Nr. 16 =:

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

UN RĂSPUNS

În ziarul jidovesc *Uj Kelet* ce apare în Cluj, numărul din 16 Dec. 1927, a apărut o plângere și profestare cu privire la cele ce s'a întâmplat la Oradea și Cluj la începutul lunii Decembrie.

Jidovimea de pretutindeni asociindu-se, iarăși ne atacă.

Iudeii, cu perfidia moștenită din străbuni, se înfățișează ca victime. Dar nu suflă un cuvânt despre provocările profund dușmănoase, prin care au ațâțat studențimea noastră. Nu suflă un cuvânt, că în ultima zi a congresului dela Oradea au închis prăvăliile de alimente și în special brutăriile, așa în cât fineretul universitar a rămas fără pâine, voind prin aceasta fii neamului lui Iuda să-și dovedească puterea lor în țara noastră. Vă înșelați amar, dușmani declarați ai României, dacă credeți că prin asemenea metode vă asigurați un traiu mai bun în casa care vă găzduiește.

Vă plângeți, cu hipocriza moștenită din străbuni, că studenții s'au atins de casele voastre de închinăciune. Nu aveți autoritatea morală să formulați atare plângeri, când cei din nația noastră au jefuit mii de biserici în Rusia și le au transformat în grajduri, în cinematografe, când ați spânzurat preoți creștini în sânul bisericii.

Faceți apel la judecata poporului român? Voi credeți că acest popor se lasă să fie mințit, îmbrobodit la minte, dus de nas de către voi, rasă perfidă și etern distrugătoare, așa cum ați isbutit să faceți cu poporul rus? Vă înșelați. Neamul românesc a moștenit dela strămoșii lui romani judecata limpede și bunul simț în așa măsură, în cât de mintea lui superioară

nu se prind nici utopiile umanitariste nici amăgirea fericirii comuniste.

Poporul nostru vă cunoaște. El știe că îi furati avutul prin înșelătorie; el știe că îi exploatați până la sânge munca brațelor lui, ca în Maramureș; el știe că vă străduiți să-i nimiciti sănătatea prin cârciumile voastre, unde-i pregătiți degenerarea fizică; el știe că voi, trântori ai acestei țări și lipitori pe trupul ființei noastre etnice, ați seum-pit viața; el știe că la vremuri de grea cumpănă ați trădat aceastră țară în mâniile dușmanului și vați purtat

mai haini ca Neamțul cotropitor cu României dela sate și dela orașe.

Și când poporul știe toate acestea, cum mai credeți voi Jidași, veșnic străini și dușmani ai noștri, că poate prinde cuvântul vostru' de compăfimire la sate?

Indărăț, pui de năpărcă, cu această nouă încercare de a ne înșela!

Vă cunoaștem, dela vlădică până la opică; vă cunoaște toată suflarea românească. Sânteți dușmanii României, precum ne-ați dovedit-o la toate ceasurile grele ale istoriei noastre. *Adversus hostem aeterna auctoritas.*

I. C. CĂTUNEANU

Cum am „tulburat ordinea publică“ și cum am „devastat“ la Oradea?

Scrisoare deschisă dlor miniștri ai Internelor, Instrucțiunii și Cultelor

La 14 Dec. a. tr. a sosit la Episcopia din Gherla o telegramă dela Ministerul Instrucțiunii publice, prin care se dispune imediată suspendare a mea, pe motiv, că în urma anchetei Ministerului de Interne ași fi „îndemnat la tulburarea ordinii publice și dezordinele din Oradea“, cu ocazia congresului studentesc. Cum Ministerul Instrucțiunii nu avea căderea să ordone suspendarea mea, s'a contra-mandat ordinul de mai sus și s'a adresat Ministerul Cultelor către Episcopie, cu „Binevoii a suspenda, pe profesorul Titus Malai până la terminarea cercetării ordonate în chestia atitudinii d-sale la congresul dela Oradea“.

Pentru a se completa dosarul Internelor, îmi permit a recapitula în chip sumar, obiectiv; „sine ira et studio“, rosturile mele la congresul „Uniunii Naționale a Studenților Creștini“ ținut la Oradea, în zilele de 4-6 Dec. a. tr.

Nu am fost „nepoftit“, precum se complace a ne numi pe unii partici-

panți dl prof. S. Mândrescu în „Cuvântul“, ci am primit *invitarea* No. 41, semnată de președintele și secretarul gral al Uniunii. Dela P. S. S. Episcopul Hossu al Gherlei am obținut permisia ecelesiastică de a participa la congres. Congresul nu era o acțiune de dizordine, ci o întrunire strict legală, aprobată de Ministerul Internelor, cu un program precizat până la detaliu. În acest program un punct vorbea despre atitudinea *politică* a studențimei pentru viitor. Punct de-a sigur foarte important, care prin lumina trenurilor gratuite, a fondurilor puse la dispoziție de guvernul liberal și a permisiiei de a ține congresul, — după refuzul Alba-Iuliei — comportă pentru un om cu simț politic o bună doză de schepsis. În fine, totul a contribuit pentru a mă decide să plec.

Am plecat din Cluj Sâmbătă noaptea, cu acceleratul, care în urma unor defecte la locomotivă, sosește la Oradea abia Duminecă dimineața la ora 4. Fiind trenul fixat de studențime am

stat pe culoar tot timpul în societatea unui prieten ceferist, dl Ghilea dela Episcopia Bihorului. Sosit la Oradea am tras la palatul I. P. Sale Episcop Frențiu, unde am fost găzduit de pu-rata congresului împreună cu dl prof. I. C. Cătuneanu.

Duminecă pela ora 10 a. m. am asistat la sf. liturghie, la catedrala unită, unde s'au prezentat un mare număr de studenți cu steaguri, și a fi-nut vorbire adresată studențimei Il. Sa Episcop dr. Radu.

După liturghie s'a ținut la statua regelui Ferdinand întrunire demonstra-tivă, cu vorbiri vehemente, între al-tele și a dlui general Moșoiu. La a-ceastă întrunire eu am lipsit, fiind în palatul episcopal. După aceasta s'a făcut o importantă demonstrație, cu steaguri, pe străzi și prin piețe, cu u-rale nesfârșite pentru dl A. C. Cuza, care era absent.

În timpul demonstrației o serie de studenți distribuiau ziarul „*Apărarea Națională*” din Iași, nrul din 4 Dec. În acest ziar am citit două articole seminate de dl A. C. Cuza, unul: „*Nația, Statul, Universitatea, Studențimea*. Problema jidovească. Definiții și soluții” — altul: „*Uniunea studenților creștini*. — *Congresul dela Oradea*”. Aci printre altele mi-s'a oprit privirea asupra unor radicale declarații, ca: „*Jidanii să nu fie primiți în școli, în universități etc... iar dela conducerea Statului să fie cu totul excluși... Statul românesc, nu poate să fie totodată și Stat jidovesc: condus de jidani după interesele lor... Aceasta este singura soluție... Dar să admitem altă soluție. Care? În fața acestei mari probleme... numai este permis nimănui să se sustragă dela răspuns... cu moffuri: Ba, că-i „Liga Națiunilor”! Ba, că nicio țară din lume! Ba, că România nu pierd!... Ba, că prin cooperative, concurență economică! Moffuri! Nu sunt decât două puteri în stare să rezolve această uriașă problemă... Nația și Statul! Nația prin Stat și Statul prin Nație. Și este un singur element — să-și dea seama bine — capabil să pună în mișcare și Nația și Statul. Studențimea românească!” La un alt loc am citit, cum se cere energie dela „*Uniune*” „*Țață de intrigile, cari se pun în lucrare, sub diferite forme, pentru a desbină studențimea și de a o face să părăsească lupta pentru înfăptuirea idealului național și creștin... O formă este: Studențimea la carte! Ca și cum, lupta pentru idealul național și creștin — atunci când nația românească este amenințată în existența ei — ar fi în afară de „carte” și nu s'ar împăca cu cerințele ei*”. Tot în acest ziar sub semnătura „*Red.*” se*

spune: „*Că doar nici la primul congres antifalcoolic, dela Cernăuți, nu s'a spus nici un cuvânt de cărciumarii jidani! Se înțelege că nu! că de aceea stau „partidele”, cu Miniștrii și Mitropolitii în frunte, ca să-i apere pe jidani! Dar noi ce să zicem? Noi zicem: Foarte bine! Căci știm un lucr, pe care l-am aflat dela un bărbier: „*Perciumii trebuie să-i lași ca să crească — și după aceea să-i tai*”. Tot aci se face o statistică despre „*Victimele jidanilor din Rusia Sovietică dela 1917—1927*”; se aduce în discuția pe bază programatică lăncistă „*politica... geamurilor sparte*”.*

Va înțelege orice om cu logică și simț, că eu la văzul acestei grandioase manifestații naționaliste, din care cu o necesitate inexorabilă izvorește curentul năvalnic, asemănător unui potop, al antisemitismului, am priceput, că toate *planurile partidelor politice*, de a duce studențimea la „*carte*” și a o face *filosemită, au eșuat rușinos, „da capo*”. Că între astfel de împrejurări, să mă gândesc a fi eu inițiatorul curentului antisemit, care ași „*provoca la tulburarea ordinii publice*”, nici nu mi-a trăsnet prin minte, și nici nu putea să-mi treacă prin minte decât dacă ași fi suferit de megalomanie, sau de vreo alterație mintală.

Accentuez aci imediat, că nu intenționez să arunc răspunderea „*devastărilor*” asupra dlui Cuza, ori a studențimei ieșene și bucureștene, pentru că dl Cuza își are doctrina antisemită de câteva decenii, doctrină reprezentată de 10 deputați în legislația trecută, și fac și eu de patru ani propagandă în sensul legal antisemit al programului Ligii Apărării Naționale Creștine”. Inșă o anchetă a Ministerului de Interne trebuie să-și aibă la bază nota seriozității și obiectivității. *Antisemitismul nu este un fruct al congresului orădan*. Numai dl prof. R. Boilă poate să se preteze la temerarea afirmație în Camera, că „*noi ardelenii*” nu am știut până acum ce este antisemitismul. *Obârșia antisemitismului este taptul văzut de orice om care se respectă, al dominației unui element străin de aspirațiile noastre naționale*. Astăzi congrese sociale au dus în alte țări la „*vandalisme*” mai mari decât „*dezordinele*” recente, așa la smulgerea, strivirea și impietarea cimitirelor jidănești în Germania din partea „*Hackenkruzerilor*”, la acte sângeroase în Lituania, etc. Dar încheiem cu aceasta.

După terminarea democrației-monstre de stradă, studențimea Duminecă pela ora 1 d. a. a intrat în sala teatrului și s'a deschis congresul. Ahiercii români unit și ortodox au dat binecuvântare asupra lucrărilor congresuale,

în cadrele unor alocuții frumoase. O mărturisesc, m'a impresionat idea de începătură a P. S. S. *Ciorogariu* în cuvântarea sa către studenți: „*Voi sunteți sânge din trupul neamului nostru*”. Ahiercii au fost proclamați prezenți de onoare ai congresului, așa fel că pe dreptul se poate spune, că sub prezidenția de onoare a P. S. Lor și a dlor Cuza și Cătuneanu s'au desfășurat toate desbaterile congresului studentesc.

Între cei cari au luat cuvântul la scenă în fața unui public enorm a fost și dl general Moșoiu căruia i s'a dat cuvântul în numele guvernului, dl prefect Lobonțiu, dl Dr. Aurel Lazăr, dl Cădere, dl Bacaloglu, președinții centrelor studențești și ca pen-ultim am luat cuvântul și eu. Vorbirea mi-o rezomez mai jos.

La acest loc termin cu descrierea circumstanțelor de timp și loc. După ședința festivă a congresului eu am luat masa la P. S. S. Episcopul Frențiu. Duminecă d. a. nu m'am prezentat la scena teatrului în decursul desbaterilor, ci m'am mulțumit cu rolul de spectator pe vreo jumătate de ceas. Peste noapte Duminecă și Luni am dormit în palatul episcopal. O spun aceasta pentru că am martori și informații precise, că deputații liberali au petrecut noaptea întreagă, chefuind cu studențimea la cafenele. Luni dimineața la ora 10 sosind dl prof. I. C. Cătuneanu dinspre Arad, unde a vorbit în palatul cultural despre „*Francomasonerie*”, l-am însoțit la congres, asistând la desbateri, fără să iau cuvântul înainte și după masă. Cu masa ambii am fost la P. S. S. Frențiu, asemenea și cu locuința. Marți dimineața am asistat la serviciul liturgic în Catedrală ascultând și corul dlui Hubic. După liturghie prin bunăvoința Ilustrității sale Dr. Iacob Radu am cercetat manuscrisele bibliotecii Episcopiei unite și fără să ne prezențăm la desbaterile congresuale imediat am luat masa la P. S. S. Frențiu și ridicându-ne, înaintea celorlalți oameni, am plecat la gară pentru a lua expresul de ora 3 d. a. spre Cluj. Marți seara la ora 9 jum. eu am sosit la Gherla. Miercuri am făcut orele la Academie și m'am pregătit pentru conferința pe care am ținut-o la Cluj, Joi la 8 Dec.

Spargerile în Oradea s'au întâmplat Marți noaptea spre Miercuri, când eu eram de mult la Gherla. Se vede așa dară cât de puțin serioasă și temeinică este ancheta Ministerului de Interne, care vrea să știe nici mai mult nici mai puțin, că am „ *luat parte la devastările și dezordinele din Oradea*”.

Și acum vin la „*punctum saliens*”, la vorbirea dela scena teatrului, în fața congresului. Țin să avansez, că nu

are nicio importanță furtuna de aplauze, cari m'au acoperit în decursul și la sfârșitul cuvântării, inerente unei predări libere cu gesturi convingătoare și rutină oratorică, câștigată prin rezumativ, dar integral și cu sistem sunt următoarele:

Fraților! În Roma la amfiteatrul Colosseu, trecând am văzut o cameră unde erau transportați gladiatorii căzuți pe arenă, în luptă, și li-se scurgea sângele. Aci deasupra acestui locaș de barbarie sângeroasă stă ridicat un altar de jertfă creștină, cu cruce... La văzul lor m'am cutremurat.

Sânge și cruce! Aceste două sunt scrise pe orizontul istoriei noastre naționale. Trecutul nostru ca neam, în scurgere de aproape 20 de veacuri povestește de roși cu dinți sfâșietoare de carne vie, de lanțuri de robie grea, de temniși subpământene și întunecoase și umede, de lacrimi amare, de jale lugubră și suspine amarnice...

Și am ajuns până la triumhiul morții, la Mărășești. Sufletele apăsate ale soldaților steteau gata de lovitura de onoare și ultimă pentru apărarea demnă a treicolorului românesc. Când ghenunchii tremurau, și suflul de îngheț trimeata moartea peste inimile ajunse la marginea desnădejdiei, de departe dinspre Putna, tresare din mormânt Marele Ștefan în fruntea armatei fără de număr a eroilor anonimi cari în înlănțuirea istoriei neamului nostru au peceluit cu picături grele și roșii și calde din sângele lor viteaz glia strămoșească. Peste codrii îngrijorați de soarta Românilui, prin freamăt de frunze se aude un glas de îmbărbătare înspre armata menită să întregască Țara: Hai frați, hai frați, la năvală dați, crucea v'apărați, Hai... legea v'apărați, Hai... țara v'apărați!... Viață nouă se varsă în sufletele așipite de greul frontului (cum s'a vărsat apa din această sticlă. **Notă:** Prin un gest a fost atinsă sticla cu apă de pe masă, și s'a răsturnat).

Armata decimată a frontului de onoare suflă mai ușurată; se vede întregită cu rezervele răsărite ca prin minune, de sub glie; vede pe Calvarul durerilor noastre pe Crist înaintând cu cruce grea în spinare, bănut, schingiuit, încoronat cu spini, însăngerat, răstignit, iar dincolo de răstignire vede răsărind mândră promițătoare aurora învierii și biruinței; pleacă deci în numele crucii cu zimbetul însăngerat pe buze, fără cămașă în spate, doar cu un oțel în mână, însă cu suflet de curaj supraomenesc, și... triumfă.

Azi plânge Moldova și Bucovina și Maramurașul și Basarabia. Dela Nistru pân' la Tisa tot Românul plânse-mi s'a, că nu mai poate stră-

bale de-atâta străinătate". Un neam inghenunchiat, un neam de martiri ai dreptății. Noi suntem de vină, că Dumnezeu ne-a dat o limbă dulce, un sânge nobil de Roman? Ni sunt date dela Dumnezeu prin legea firii și în fața lor a trebuit să dispară ca stafiele întunericii toate stăpânirile clădite pe nedreptate de 1000 de ani.

Pe frontul nostru național avem generația tină, studențimea cu suflet de vigoare și cast idealism. Vrea cineva, ca studențimea să plece în afară de hotarele țării, să iasă din cadrele vieții politice? Răspundem categoric: nu! Și vom preciza: studențimea nu că face politică, ci este dator să facă politică. Desigur nu ca unealtă în mâinile partidelor cu înlănțuiri de interese, dar fiind controlul, forul de suprascensurare al partidelor.

Degeaba se laudă cineva cu merite istorice. De-ar fi cu stea în frunte, și ar avea merite, cât să nu încapă într'un vagon documentele istorice ale vrednicilor, studențimea azi îi va pune întrebarea, cum porți steagul național, curat ori înninat? Și dacă ar îndrăzni să păteze un steag sfânt prin jertfele mucenicilor neamului, să se ferească! L-se va cere seamă, fără mult pardon!

Ne va huli cineva studențimea pe motiv că face demonstrație huliganistă? Până când vedeți pe steaguri flacăra, vultur și cruce, să știți, că Românul la școli superioare în străinătate este

totdeauna mai inteligent, decât alte neamuri. Căci Dzeu a făcut pe Român și *inteligent și nobil*.

Un împărat Roman mergând în largul mării pe o barcă, marinarul care mâna barca începea să se teamă, văzând că vin înspre barcă valuri mari. Ce te temi, zice Împăratul, doar duci pe Caesar. „Quid times? Caesarem vehis!” Noi ducem pe Cristos și dacă Dumnezeu e cu noi, cine este împotriva noastră?

În fața neamului nostru studențimea are cuvântul lui *Mussolini* după un atentat: „Dacă merg înainte, urmați-mă; dacă dau înapoi ucideți-mă; dacă în focul bătăliei de apărarea steagului național ași cădea, răsbunați-mă!”

Aceasta mi-a fost cuvântarea.

Incheiu, spunând domnilor Miniștri: Dacă pentru aceste cuvinte izvorâte din suflet curat românesc, prin cari am rezumat istoria neamului nostru martirizat și am dat expresia convingerii mele, că deasupra tuturor mizeriilor de azi, venite ori dela străini ori dela români inconștienți, strălucește ideea triumfului nostru ca neam — vreți cu orice preț să-mi impuneți o pedeapsă, Vă privește și Vă demască sentimentele ce nutriți în cea mai gravă chestiune națională. Eu din partea mea voi aduce cazul suspendării în fața justiției.

Dr. TITUS MALAI

Isus Cristos și pacea lumii

Pace în lume va fi numai atunci, când pe pământ, va trona dreptatea și adevărul, adică când toată lumea va fi creștină convinsă, de învățăturile divinului Isus.

Isus Cristos n'a fost, numai un profet ca Moise, care mai de grabă, a fost un bun legislator, pentru interesul material al neamului. El Isus, este cu adevărat un Dumnezeu pentru noi oamenii, căci, El a avut schinteia Dzească de a curăți sufletul omului, de impuritatea naturei care întunecă mintea și nu lasă să pătrundă lumina adevărului și dreptății, care este partea spirituală și cea mai principală a omului, căci spiritul înalță mai presus de cele pământești, și'l face să vadă, că, adevărata fericire a omului, nu constă în materialismul, care este izvorul tuturor viciilor, ca: ura, egoismul, invidia, orgoliu, lașitatea, falșitatea, perversitatea etc. care degradează pe om

și'l pune în rândul animalelor, căci cu toată materia forță și volumul lor, sunt și rămân inferioare omului. Căci spiritul și inteligența conduc, nu forța și materia.

El, Isus, întrupându-se în om, a venit pe pământ, ca să facă legătura între noi și Tatăl ceresc. El ne-a ridicat sufletul până la Dumnezeu spiritual, căci până atunci trăiam înglobați în viciile materialismului. El prin cuvântul Său cel bun și blând, prin iubire pentru aproapele, prin pildele, învățăturile parabolice Sale, s'a adresat sufletului pe care luminându-l, l'a convins și captivat inima, făcându-l să vadă în fiecare om, un semen, un frate al său. A ducând frăție și pace între oameni. Nu prin sabie și foc, prin teroare a cucerit El lumea. Ci numai cu cei 12 discipoli, cu *traista* cu merinde a mers în toată lumea, propovăduind *dreptatea și adevărul*

care sunt și vor fi eterne pentru binele și pacea lumii.

Convingând prin simplul, dar subtilul Său principiu, că: *Ceia ce tie nu-ți place, altuia nu face.*

Căci în adevăr, dacă fie care ins, s'ar abține de a nu face altuia, ceia ce nici lui nu i-ar plăcea să-i facă și lui altul, n'ar fi deja pace în lume?!

Bine înțeles, o pace relativă, cum totul e relativ pe pământ. Că, adevărată pace, nu poate fi decât în cetatea eternă la... cimitir, unde: Săracul și bogatul, tânărul și bătrânul, fâlhăru și victima, deveniți egali prin moarte dorm alături în pace somnul cel de veci. Atunci de ce atâta lăcomie de a strânge averi pe pământ?!...

Uită bietul om că e muritor! Că, biletul de călătorie pe acest pământ este maximum 70—80 de ani, restul este o povară pentru el, și pentru cei din jurul lui. Și că totul se reduce la 2 coți de pământ. Iar bogățiile și palatele rămase în urma lor, arată pe omul hrăpăreț.

Atâta timp însă, cât urmașii lui Iuda, lui Cain, vor persista în credința lor de ură și egoism, contra celorlalte neamuri. Pace în lume nu poate fi. Antagonismul, dintre credința lui Iuda și credința în Isus, va fi o perpetuă ură și vrăjmășie. O luptă de exterminare pe care o urmărește în secret Iuda, încă de acum aproape 2 mii de ani. Victoria lor, din Rusia câștigată prin uneltiri și viclenie îi a înbătat și cu o îndrăzneală caracteristică lor, când se simt stăpâni pe situație, au ridicat la Kiev statuie lui Iuda, care cu mâinile frânge crucea și cu picioarele calcă Biblia simbolizând distrugerea Creștinismului! Sfidând astfel întreaga lume civilizată creștină!

Deci, datorii suntem să încercăm o înfrățire sinceră mic cu mare, să ne grupăm în jurul steagului cu Svastica care este simbolul izbândeii și făcând o cruce mare, să zicem: *Piei dintre noi satano, du-te în iadul pregătit vouă. Că, cine sapă groapă altuia, cade el în ea!*

Și iață cum după 2 mii de ani, tot Isus Cristos a cărei aniversare de naștere o prăsnuim la 25 Decembrie, prin discipolii Lui de acum, va aduce din nou Pacea în lume.

ELENA GL. TARNOSCHI

Un rechizitoriu

Studentimea română și-a ținut al doilea congres general în zilele de 4, 5 și 6 Decembrie la Oradea-Mare. Că se țin aceste congrese în diferite centre ale țării, își are rostul său și anume: aceste congrese sunt momente de sărbătoare pentru regiunea unde s'au fixat. Nu este un fapt de mică importanță, când poporul din o regiune a țării își vede tineretul adunat în orașul de reședință a cutărei regiuni, tineret care mâine va avea în mâni destinele neamului. Toată lumea să umple de speranțe, când vede atâta lume fină adunată, atâta tineret viu, inteligent și purtător de noi idealuri. *Congresele studențești epocale s'au mai ținut în țara românească. Un congres la care am avut norocul și eu să iau parte, un congres istoric, a fost congresul dela Galați din vara anului 1915, Atunci într'un entuziasm de nedescris s'a hotărât viitorul congres la Cluj, tinerimea universitară își da seama, că granițele etnice se vor înfrății cât mai repede, Ca simbol la acel congres s'a ales un ardelean ca președinte,*

Acest al doilea congres general de după război a decurs într'o atmosferă înălțătoare comparabilă cu cea dela Galați.

Sedința festivă a fost o adevărată sărbătoare națională, un moment de înălțare sufletească, o înfrățire a sufletelor fine cu ale celor bătrâni în jurul desideratelor studențești. Cortegiul impunător pe străzile Oradei a întărit credința în sufletele bihorenilor că Oradea, centru străin de lângă granița așezată și va aparține în veci României-Mari.

Programul luptei viitoare studențești — numerus clausus, Rottermeere, moștii, Maramureșul etc. — a fost primit cu unanimitate. Desbaterile au decurs în cea mai perfectă armonie. Dar în urma provocațiilor iudeo-comuniste s'au produs incidente. Studentimea ține să demonstreze în mod civilizată cuibului de iredente, spionaj și provocări, care să numește Oradea, că nu va abandona nici odată ideea naționalismului integral cu deviza: „România a Românilor“. Fiind atacați în mod mișelesc cu apă fiartă, bucăți de fier, cuțite aruncate dela etaj, prin agresiuni banditești cu știlete și plumbi, studentimea a reacționat.

Am atras atențiunea celor în drept în diferite rânduri asupra bandelor comuniste pripășite la noi, bande moștenite în Ardeal, din revoluția lui Bela Kun, iar dincolo venite de peste Nistru cu planuri bine determinate. Bande cari în momentul când ar vrea să năvălească peste noi generalisimul *Frunză*

cu 15 milioane de oameni, ca al doilea Gengis-Kan își vor face datoria acolo unde sunt puse. Să ne dăm bine seama, că jidanii și codri ni-i despoaie în cât numai ai nici unde te refugia.

Corifeii comuniști denunțați de noi în această revistă, nu numai că n'au fost dați peste graniță, din contra și-au câștigat drepturi de cetățeni și s'au organizat în societăți oculte, unde perdeaua o formează oameni cu influență în viața noastră publică.

Un exemplu de provocațiune comunistă, făcută de o singură persoană, care să simțea la largul ei s'a petrecut la Cluj. Jidovoica Irina-Goetz-Dienes — care în timpul revoluției lui Bela Kun a ocupat catedra profesorului Oetvoes, un venerabil savant bătrân isgonit din Universitate de bolșevici — ia noi conferențiară la Fizica medicală, din anumite motive a insultat pe studenți, numindu-i „bandiți“. Studenții au cerut satisfacție, nu știu dacă au primit-o.

Dacă o singură persoană poate tulbura liniștea unei colectivități care vrea să facă carte, ne putem închipui ce pot face cluburi bineorganizate de instigari, țiredentiști, comuniști și alții, pe cari organele noastre de stat nu-și dau silința să-i depisteze și să-i arunce peste graniță. Provoacațiunea dela Oradea a stârnit revoltă în întreg sufletul neamului românesc, agresiunile au fost palme date pe amândoi obrajii acestui neam, care a luptat, a murit pentru un pământ moștenit de două mii de ani.

Presa a semnalat incidentele dela Oradea și și-a dat silința să caute motivele acestor incidente. Nu e vorba de presa din Sărindar, care după Oradea are subiecte de reportaj cine știe până când. Dar ne mirăm de organul partidului național-țărănist „*Partia*“, care s'a transformat peste noapte în organul sionist din str. Regina Maria. Scrie nește iremiade, mai grozave decât fratele gemen „*Keleti Ujság*“ scris în ungurește. Dar mirarea nu ne este de lungă durată, căci ia cuvântul la senat dl *Romul Boilă* senator național-țărănist. Noi cari credeam, că locuitorul casei de faianță din str. Băii (Cluj) este foarte tăcut am rămas surprinși. Știam că foarte rar, când să simțea, că partidul din care face parte să apropie de putere, scrie și d-sea câte un articol confuz la organul partidului. Dar acum a pus piciorul în prag și a făcut un rechizitoriu aspru celor înțâmpate la Oradea, producând și fotografii, ca oricare reporter de gazetă ilustrată.

Vrem să-i răspundem la două afirmațiuni puțin gândite. Domnul Boilă spune, că antisemitismul este importat în Ardeal. În primul rând D-s, care își inchipue că mâine e pleasca să mai ia un portofoliu nu știe că studențimea preconizează ca program ideea naționalismului integral. unde antisemitismul este numai o anexă. Ideea naționalismului integral a fost predicată două secole în Ardeal de premergători în numele cărora vrea să zică dl Boilă că ie cuvântul. Apoi dle Boilă, să vede că dta ai căzut din lună în cabinetul de rezort dela Sibiu și Cluj în 1918-1919, când în așa zisa revoluție populația românească a alungat pe crâșmarii jidani din satele ei, și numai pe crâșmarii jidani. Puteai să te interesezi dela prietenii politici cum este dl prof. Petre Poruțiu, Dr. Trifu, locot. Perhaița, Dr. Andris, Baciș și alții, când elevii din școala de ofițeri din Mediaș s'au jurat să răzbuie bașcoara ce-au făcut-o camarazii lor jidani în biserica din cetatea de Baltă unde au fost cvartiruiți. Lucruri întâmplătoare în August 1916. Protopopul Todoran arestat și trimis, jidani ai cerut să fie cvartiruiți în biserica ortodoxă unde și-au bătut joc în mod murdar de cele sfinte, jidani cu nume, ca Stern, Glanz etc. Astăzi când jidani despoaie codri cu ajutorul anumitor personaje politice — și sunt și din partidul d-tale — crezi că poporul rămâne indiferent față de spoliatorul barbar?

Dar studențimea ardeleană de dinaintea războiului, care să uita cu scârbă la lifele galițiene, când făceau pe mării patrioți unguri, și pe intriganții între unguri și minorități, nu aveau un resentiment, o îndârjire contra granulaților? A de bună seamă pe vremea aceia Domnia Ta nu erai în mijlocul lor, te simțai mai bine între unguri și erai vesel că rândurile patrioților cu găitane să îngroașă. Nu-ți putem permite afirmațiunea, că Cuza și Cătuneanu subvenționează studenții. Cadrele noastre mai intime studențești, pe timpul propagandei ligiste au mers pe banii lor. Nici-odată n'am încercat să îndulcim studențimea cu mâncări, beuturi și lăutari, cum ați făcut d-tră în cadrele partidului, dând seri de cunoștință în saloanele clubului politic. Organizația noastră prin cotizațiile ce le adună și prin bunăvoința abonaților abia își susține acest organ. Știm, că ai fost la Oradea, unde credeai să dai o lovitură politică în cadrele congrusului studențesc, dar te-ai întors cu fotografiile geamurilor sparte. De ce n'ai fotografiat rănilor studenților, cuțitele și alte corpuri delictive, cari se găsesc la poliția din Oradea. Nu cerem să fotografiezi apa fiartă bineînțeles.

Ce ne jignește adânc demnitatea

noastră de români este faptul că dl Boilă a declarat în plin senat că *ie rușine că e român*. Desigur că aceasta a mai spus-o și este probabil un fel de stare stereotipă la dsa; uite un om care de când este România Mare nu și-a deschis gura și când și-a deschis-o a scuipat cea mai profundă insultă pe care o poate prefera unul care se dă drept conducător al poporului. Domnule, dacă nu-ți place la noi, șterge-o, unde te simți mai bine, depune mandatul lasă catedra, căci cu noi nu poți avea nici-o legătură sufletească. Suntem sătui de unguri, dacă dta ți-i mai mult la jumătatea turanică a elului d-tale, nu ne insulta trecutul nostru, nouă nu ne e rușine cu Horia, Iancu, Ștefan, Mihai și toată pleiada de eroi și de martiri, și nici prin gând nu ne trece să ne fâlim cu Kosuth, Déak și poate Tierlsohn, Filderman și alții.

Ca dl Boilă au mai luat cuvântul și alții, pe cari în lipsă de spațiu îi mai lăsăm și numai pentru coloanele Monitorului Oficial.

Aceste discursuri, și nu geamurile sparte au aflat răsunet atât în inima falsificatorilor de hârtii monedă dela Budapesta — cumsănu când o gură ungurească le recitează refrenul așa de plăcut: *mi-e rușine că sunt român* — cât și în imaginația bolnavă a întregii jidovimii.

Toată presa semită într'un cuvânt cere decapitarea antisemiților. Cuzanța și focul concentrat îndreptat de jidani contra celor dela putere a avut ca rezultat suspendarea din slujbă a lui Dr. Titus Mălaiu prof. la acad. teologică din Gherla și porunca tal-mudică să fie dați afară din învățământ Cuza și Cătuneanu. Și dacă sfintele sărbători nu ne vor întări inimile de români și creștini ca să facem un front puternic fiara iudaică va cere decapitarea tuturor acelor cari sfidează, și nu pregetă să lupte contra purtătorilor de integrală patologie umană și animală în spurcatul și puțin frumos mirositorul lor trup.

Jidani unde pot și unde știu curate gânduri românești, caută să umilească. Ca urmare a congresului dela Oradea este și chestia dispariției elevului Ion Mureșianu dela liceul Angheliescu. Care este mobilul acestei dispariții și ce s'a întâmplat este de resortul poliției judiciare. Pe noi ne interesează un fapt. Când s'a petrecut cazul, ziaristi perciuinași și poate foști ortaci ai lui Bela Kun, au anchetat pe elevi despre purtarea profesorilor. Iar într'o conversație avută între un jidan și un distins profesor dela acel liceu, Popa Nicolae acest din urmă spune că crede în omorul ritual. Pentru aceasta a fost anchetat la poliție și

purtat prin presa jidovească locală și din Săringdar.

Da ce își inchipue cineva dacă cred un lucru, trebuie să mi fie teamă să-l spun dacă mă întrebă chiar unul interesat!

Dar ce crezi Șulân, că suntem iarăși în Ungaria în timpul războiului, ca tu să faci pe provocatorul și noi să ne lăsăm copitele după bunul plac al tău. Sau crezi că suntem în 1917, tot aici la Cluj unde o haită de doctori circumciși au dat buzna peste bieții deținuți ca să le scoată dinții din gură ca să nu mai aibă cu ce mânca. Să nu credeți că nu căutăm pe canaliile, cari au atentat la sănătatea bieților nevinovați, pe cari tot voi, i-ați băgat și în temnițele ungurești. Acestea ar fi trebuit să le amintească. Boilă de tristă amintire, nu rostul de *ghesft* ce urmează după spargerea geamurilor.

Ai geamuri sparte, capeți despăgubiri cu vârf și pedeeșupra nici nu plătești impozit, deși poate ești în **restanță din 1922** (accentuează) pe când bietul român dela țară trebuie și este în curent cu impozitul, chiar dacă o p-deapsă de sus i-a distrus avutul, cum a fost acum doi ani în județul Făgărașului (După ancheta ce-am făcut-o acolo toate impozitele sunt plătite).

Să nu crezi *Mingher* că mi-am uitat cum te-ai purtat în războiul românesc tu trebuia să mergi, să tremuri la cel mai mic freamăt, și să insulți țara la orice ocazie; și ți-aduci aminte că eram voluntar și nu-mi venea greu să te aduc la reson când însinuai ceva în contra țării și armatei care sângera. Să nu-ți inchipui, că dacă *freudenii* vostri din Rusia au reușit să-și însângereze dantura scorburoasă în sânge de creștin, ni-e teamă de calitățile voastre de viteji, vă știu ce puteți.

Aduți aminte Fried, când plângeai la Bușteni în pivnița dela Hotel Caraiman la doi metri închis în beton și acum te găsește vitejia, vrei ca luptătorii vechi s'o șteargă din serviciile unde cu cinste își câștigă pâinea, zău doar nu vrei că să te tănăiez acum când ești la largul tău, când ști că am cel mai profund dispreț pentru gălăgia ta. Unde sunteți luptători, cari într'un cântec ne-am pus trup și suflet să vedem visul pe care trebuie să-l realizăm întreg așa cum ni-l cer glasurile îngropate la Oituz, Mărăști, Mărășești și Tisa!! Cu toții avem câte-o sluibă în țara aceasta românească, să ne facem datoria acolo unde suntem, *demnitatea noastră de români* să nu o lăsăm călcată în picioare de inconștienți, interesași și de lifte, cari vreau să ne vadă scoși din drepturile noastre pe

veci câștigate prin sângele și sudoarea milioanelor de viteji, eroi și martiri.

Nu putem cere altceva autorităților noastre, decât după tentativa dela Oradea, similară cu a lui Szántó Zoltán la Budapesta anul trecut, să cerceteze cu deplină maturitate ubicvitătea atâtor agenți pe plaiurile noastre, să le des-

ființeze cluburile, lojile francmasonice, unde să plănuiesc cele mai demonice atentate la siguranța și existența statului nostru.

Videart Consules!

Dr. LAZĂR ISAICU
Cluj

Dela Organizațiunile L. A. N. C.

Țăranii Ligii insistă mult pentru a se trece la fapte, părăsind vorbăria!

Țăranii Ligii insistă mult pentru a se trece la fapte, părăsind vorbăria goală!

Așa ne scrie un tânăr inimos din jud. Alba Iulia — al cărui nume îl trecem sub tăcere până ce îi vom vedea faptele.

Urmează conținutul scrisorii:

„Zile grele am trăit noi Români. Cu mari greutate vom ajunge stăpâni bogățiilor noastre, azi în mâni jidovești și streine. *Situația actuală de inferioritate nu ne descurajează; avem speranță în viitorul apropiat, care al nostru, numai al nostru poate fi.*

„Românului — desigur — îi lipsește capitalul și experiența în ramura comercială. Bine îndrumat poate ajunge foarte departe.

„Pătrunși de acest adevăr, subsemnatul și țăranul Marian Aron, președintele Ligii din com. Ciuguzel, am hotărât înființarea unei cooperative de cereale, în acea comună pentru ajutorarea sătenilor, precum și pentru a da un bun exemplu tuturor celor din jur; *a-i face să se încreadă în propriile lor puteri, urmându-ne.* În acest scop am hotărât ca membrii să fie oricine din sat. La început cooperativa, va lua ființă cu circa 25—30 membri. Dintre aceștia vre-o 4—8 vor subscrie 20 ferdele (ferdel măsură de 20 litri) grâu sau porumb; restul rămânând a se înscrie cu cât vor putea. În schimb membrii și ceilalți săteni își vor putea procura, când sunt lipsiți, cereale cu preț cât se poate de redus, cooperativa dând și pe cont, însă cu unele pocente chiar dacă sătenii au prea puțină trebuință de cereale într'un anumit an, acestea se vor aduna la Cooperativă în timpul culesului roadelor câmpului adevărat atunci când sunt mai efine,

rămânând a se vinde în timp când se observă a fi ajuns prețul la maximum.

„În felul acesta, cooperativa ar putea avea, imediat după înființare cam 200 ferdele bucate, în deposit și al fiecare ferdelă ar putea câștiga circa 40—60 lei, ceiace ar fi foarte frumos. După un an—doi, cooperativa ar putea vinde cereale, nu cu măsura, ci cu vagonul.

„Aducerea cerealelor spre vânzare în oraș să se facă cu reducere de 2—3 lei per ferdelă, obligatoriu, iar membrii comitetului să nu aibă nici un fel de salariu, ci să considere funcțiunea încredințată ca o distincție din partea comunei.

„În felul acesta, fără a risca nimic cooperativa va aduce reale servicii, nu numai membrilor ci tuturor conșătenilor, mai târziu putând deschide și prăvălie cu tot felul de articole, cari deasemenea se vor vinde efine și în comună.

„Pe lângă această cooperativă, am hotărât a îndemna pe toți țăranii să se înscrie în „Ajută-te Române“ care cu ce sumă poate lunar: 25, 50, 100 lei etc.

„Nu mai încapă îndoială că, profitul ar fi cât se poate de frumos.

„E cât se poate de îmbucurător că, țăranii Ligii insistă mult pentru a se trece la fapte, abandonând vorbăria goală. Aș fi foarte fericit să văd dorința realizându-li-se.

Dumnezeu este cu noi, ne va ajuta! Din partea noastră dorim din toată inima, ca cele scrise mai sus să se înlătuiescă fără întârziere, iar comuna Ciuguzel, să fie prima comună în care se înceapă activitatea pentru dezrobirea economică a Românilor.

Cât privește lipsa de capital și de experiență sunt două boale cu leac — și anume: *capital* adunăm din sărăcia noastră, dacă știm să ne solidarizăm în cooperative — fie cum se proiectează în Ciuguzel, fie cum s'a făcut în Cluj cu „Ajută-te Române“. Experiență comercială, ne câștigăm, dându-ne copiii la comerț și la meserii, care după 4—5 ani de serviciu, ne pot fi de folos — *dacă sunt pătrunși de sentimentul cinstei și al dreptății.*

Exemplul comunei Ciuguzel să fie imitat de toate comunele românești — pentruca să devenim cu o oră mai de vreme stăpâni pe comerțul și pe finanțele din România Mare!

ȘT. PENEȘ

Esența problemei jidovești

Chiar azi mai sunt mulți creștini cari necunoscând adevăratul sâmbure al chesfiunei jidovești, condamnă aspru pe conducătorii mișcării îndreptate contra lor, visând toleranță și umanitate. Noi suntem părtași ai acestor idei umanitare, însă din momentul în care acești indivizi sunt un pericol obștesc, nu putem permite cu nici un preț existența lor și pe mai departe printre noi.

În lipsa unei juste aprecieri a chesfiunii, din partea publicului românesc, care în majoritate e indiferent, sau arată prea puțin interes față de ea, am luat hotărârea de a traduce o serie de articole din cartea lui Theodor Fritsch, intitulată „Handbuch der Judenfrage“,

care a ajuns până la a 30-a ediție, ceace nu știu să se fi întâmplat cu vre-o carte românească.

„Pentru a-și asigura simpatia ființelor simțitoare, jidani au apelat totdeauna la compătimire. Au jucat în toate timpurile rolul urmăritului pe nedrept și nu se vor osteni să reproducă și viitoarelor generații, cântecul asuprirei. Într'adevăr ei sunt urmăritorii și asupritorii. Nedrept este și pretextul, cumcă ei ar fi persecutați din cauza credinței lor; ura contra lor s'a născut din anumite prejudeții religioase medievale.

Noi stăm în afară de cercul strămt al unui sistem bisericesc și suntem adepții fervenți ai unei concepții ideale.

de viață, care nu poate intra în cadrul dogmelor și normelor de credință. Am fi deci ultimii cari am putea urmări pe cineva pentru deosebire de credință. Dintr'o cunoaștere mai apropiată a credinței semite știm însă că există obiceiuri, cari sunt contrare nu numai concepției de viață creștine, ci și față de *morala omenească* în genere sunt absolut greșite. Ele isvoresc din ideea de prioritate a rasei semite, prin care jidanii se simt superiori tuturor celorlalți oameni și refuză recunoașterea unei comunități cu ei. Învățăturile talmudice se bazează înaintea tuturor celorlalte pe următoarea credință: jidanul n'are voie să recunoască celorlalți oameni complectă demnitate omenească. Consideră pe cei ce nu sunt de aceeași credință cu el, ca fiind supuse și prin urmare nu e obligat să respecte, datorii de cinste, ce ar trebui să le aibă față de ei.

Aceste chestiuni de ordin moral și religios, nu ating însă punctul culminant, în problema evreiască.

Cu toată sunt răspândiți prin toate țările, jidanii formează până în ziua de azi o comunitate strâns unită, care nu numai că există prin legătura credinței, dar urmărește în același timp, anumite scopuri materiale și politice, comune.

Oricât de bine se acomodează ca exterior limbă, îmbrăcăminte, cerințele zilnice de trai, cu o naționalitate străină, nu uită o clipă „că aparțin unui tot, care e independent de omenire și care își afirmă interesele dușmănoase față de toate celelalte popoare. *Aduceți-vă totdeauna aminte, că de foarte mult timp, iluzia de prioritate stăpânește toate mințile jidovești și că acest mic popor, chiar în timpul când trăia uitat lângă popoare cu o cultură superioară, era stăpânit de gândul de a supune toate celelalte națiuni și de a conduce odată întreg universul.* („Ție să-ți slujească toate popoarele” — „Să fi domn asupra fraților tăi” — „Regii să te îngrijească și principesele să-ți fie doici”....) Dacă se mai adaugă, că acestui popor i se promitea posesia tuturor bogățiilor pământului, cu condiția să fină morțiș la dogmele și făgăduințele supersfioase ale rabinilor; atunci se poate înțelege cum momit prin aceste promisiuni îndrăznețe, ține neclintit la comunitatea-i de rasă, fără a arăta vre-o înclinare de contopire spre o națiune străină. Căci un al doilea popor pe lume nu a îndrăsnit să facă semenilor să, promisiuni mai exagerate. Credința lor, le promite nu numai stăpânirea tuturor celorlalte popoare și împărății, ci le vestește totodată pieirea lor și nimicirea lor prin judaism.

După aspra traducere a lui Luther

astfel vorbește Jahwe, D=zeul național al jidanilor poporul său; „Să mănânci toate popoarele pe cari ți le voi da pe mână”. (5. Moise 7, 16).

Un popor cu astfel de ținte și speranțe nu se gândește la un amestec sau contopire cu alte popoare. Da! jidanii ar fi necredincioși adevăratei lor misiuni, dacă s'ar pierde în alte popoare, căci menirea lor este de a fi un dușman veșnic amenințător pentru întreg universul. Natura ne oferă des-tule exemple pentru cazul când unele specii de animale, ațâță alte vietăți pentru a le scuți de a cădea în nevoie și marasm. Așa zice foarte nimerit și învățatul Adolf Wahrmund: „Jidanii sunt pintenele pe care soarta îl înfige în miezul sângerând al națiunilor pentru a le împinge la extrema desfășurare de forțe.

Așa stând lucrurile, părerea următoare poate fi considerată ca o *iluzie smintită și anume că jidanii cari trăiesc printre celelalte popoare și-ar putea lăsa firea și ar putea trăi ca cetățeni pașnici în intimă înțelegere.*

Nu există nimic comun între jidani și restul popoarelor din lume. Aici e vorba de contraste date de D=zeu. Judaismul are la bază ura împotriva întregii omeniri.

De aceia sunt jidanii printre celelalte națiuni ceva strein, dușmănos și de neasimilat. Ar însemna să înțelegi greșit adevărata lor natură, dacă te dedai speranței, că vei putea face din ei oameni „normali”. Jidanilor înșiși le este interzis să recunoască aeeastă stare de lucruri și aceasta e natural, căci în cazul contrar și-ar tăia înșiși creanga pe care se leagă și și-ar zădărnici propriile lor intențiuni; sunt siliți să poarte o mască.

Cu toate acestea vor continua să asigure, că sunt cetățeni tot atât de buni ca și ceilalți și că țin cu devotament la patria lor (pe care mulți dintre ei o schimbă atât de des!) Aceasta este o mărturisire silită și necesară care rezultă din situația lor. Cine cunoaște scrisul lor secret știe cât poate să creadă din aceste încredințări.

Adevărul este că: *Jidanii formează cu toată răspândirea lor peste toate țările, o națiune aparte, ba chiar un stat în sa!* Nu vor să părăsească această comunitate politică fiindcă le asigură avantajii imense. Căci se bucură în același timp de toate drepturile cetățenești și sunt puși și sub scutul statului lor; și astfel le este dată posibilitatea de a lucra pe o scară înfinsă în folosul lor.

Sunt mai mult decât o sută de ani de când filosoful Fichte a caracterizat foarte potrivit starea lucrurilor: „Aproape prin toate țările Europei este răspândit un stat puternic bazat pe o

concepție dușmănoasă, care este cu toate popoarele într'un războiu continuu și care într'unele state apasă greu asupra vieții cetățenilor: este judaismul. Nu cred că este primejdios prin faptul că formează un stat aparte bine încheiat. ci prin faptul că acest stat are la bază ura împotriva întregii omeniri. Vorbriți cuvinte dulci de toleranță, drepturi cetățenești în timp ce jigniți tocmai primele drepturi omenești. Nu vă aduceți aminte de un stat în cuprinsul altui stat. Nu vă trece prin minte ideea că jidanii cari și fără de voi sunt cetățenii unui stat mai puternic și mai solid decât toate ale noastre, dacă le dați încă și dreptul de cetățean vor strivi complect sub picioare pe ceilalți cetățeni?”

Jidanii sunt însă mai mult decât o națiune streină și comunitatea religioasă, sunt nu numai un stat aparte ci și o *rasă bine încheată*. Pentru a putea fi recunoscut ca membru pe deplin îndreptățit al statului jidovesc trebuie să fi de sânge și origine jidovească. Judaismul nu lasă pe nici un strein să pătrundă în sânul lui, dar nici pe unul dintre ai lui nu lasă atât de ușor atar. In „Archives israelites (1864) se spune: „Israel este o naționalitate. Suntem jidani fiindcă suntem născuți jidani. Copilul care se naște din părinți israeliți este israelit. Sigilul israelit ni se imprimă prin naștere și nu-l putem pierde și depune niciodată”. Insuși israelitul care își neagă religia botezându-se, nu încetează de a fi izraelit și toate datorii de israelit îi aparțin pentru totdeauna.

Jidanul botezat rămâne deci în mod secret membrul marei legături de sânge a evreilor și are datoria să fină seamă totdeauna de interesele specific evreiești.

Judaismul formează astfel o comunitate bine încheată, care nu și gesește păreche pe pământ. Ea are aproape caracterul unei conspirații. Talmudul prevede pentru trădătorul cauzei jidovești, moartea. In afară de sângele și spiritul comun pe jidani mai leagă laolaltă și ura pe care o simt împotriva a tot ce nu-i jidovesc.

Dar precum iubirea formează fondul învățăturii creștine, întocmai așa ura neîmpăcată, formează sentimentul de bază a jidanilor. Din aceasta reiese o dușmănie pentru toate popoarele nejidovești, dușmănie care trebuie să admonizeze pe aceasta la o precauțiune extremă.

Este deci o concepție superficială, care duce în eroare pe aceia cari prezintă dușmănia contra jidănimii ca izbucnirea urei de rasă și credință, *in vreme ce în realitate e vorba de o apărare dezinteresată condusă de cele mai sublimе ideale, contra unui dușman, al omenirii, al moralității și al culturii*“. CAIUS JIGA, student în litere

Pentru stabilizarea leului

„Când vreau să fac un lucru, în-sărcinez un om, când nu vreau, în-sărcinez o comisie“ — aceasta este expresia marelui Napoleon, care în același timp era și un geniu politic. Axioma aceasta veche de câteva sute de ani, în ciuda oricăror schimbări a rămas aceeași și e tot așa de actuală astăzi ca și pe vremea marelui împărat.

Se spune că dl Vintilă Brătianu, prim-ministru și vistiernic al țării ar fi însărcinat o comisie să studieze modalitățile în cari s'ar putea stabiliza năbădăiosul nostru „leu“, de pe urma căruia o majoritate enormă — românii adevărați — suferă, iar o minoritate infimă — jidanii politicieni — se lăfăiesc în toate bogățiile acestei țări, care mai presus de toate a dat dovadă că „știe să rabde.“

Se lăfăiesc politicienii cari cred că a guverna înseamnă *totul prin popor nu totul pentru popor*, și se lăfăiesc jidanii, acei paraziți a căror prezență la noi a devenit un pericol național — o problemă care se pune astăzi cu mai multă insistență pentru că de fapt se pune încă de mult, însă într-o formă mai atenuată, ca să nu zic mai puțin alarmantă.

Pericolul jidănesc a devenit o problemă națională, pe care cei interesați deși n'o recunosc oficial încă (cum e cazul aiurea: Ungaria), totuși îi simt manifestațiunile în toate direcțiile și în fața cărora intențiile cele mai „românești“ devin simple paliative.

Și pentru că nu suntem învățați să spunem un lucru fără să-l dovedim, să ilustrăm afirmația noastră cu următorul fapt: Se știe că în figurile refacerii cari au urmat marelui război, toate țările s'au întrecut în măsurile luate pentru revenirea la normal.

Normalizarea era un imperativ categoric al timpurilor și ori ce întârziere nu putea avea decât urmări nefaste.

Cele întâmplate ne-au dovedit că oamenii n'au fost la înălțimea situației, ci s'au lăsat influențați de formule ademenitoare, cari s'au dovedit cu timpul în raportul eficacității, absolut false.

Este vorba de așa zisa „revalorizare monetară“ — formulată de jidanii Franței, exportată apoi în Italia, Belgia și apoi naturalizată și la noi — este apoi expresia cea mai ademenitoare a unei naive concepții financiare, pentru că se căuta să se clădească mai departe când de fapt nu există în prealabil nici o bază.

Dar guvernării noastre s'au dovedit nedată că fac politica struțului în-

ghițând cu multă încredere elixirul revalorizării neputincioase, neținând seamă că stomacul țării nu era astfel afectat să digereze rețele administrate cu atâta îndărătnicire de savanții noștri medici financiari.

Și-au însușit această politică de nestabilitate tocmai în finanțe, acest domeniu unde vedem că totul se schimbă nu numai dela o zi la alta, ci dela un minut la altul.

Și-au însușit această politică de abilități financiare, de speculațiuni dibace, care nu cadra cu starea de lucruri de după războiu. Voiam să ridicăm etaje edificiului nostru național, când de fapt nu-i pusesem tocmai baza.

Era o erezie economică de care treptat, treptat, erecii și-au dat seama. Belgienii, Italianii s'au trezit la realitate mai curând, căutând alte modalități pentru asanarea monedei lor naționale, iar Franța după ce a schimbat unul după altul 11 guverne impotente, caută acum prin cel actual să repare greșă lile predecesorilor pentru ca să păsească apoi la realizarea mărețului vis: *normalizarea*.

La noi lucrurile s'au petrecut mai grav. Submediocrii noștri financiari au urmat o politică de artificii, o politică de probabilități, de speranțe, într'un cuvânt o politică de aventură.

Corolariul acestei politici financiare se vede în toate direcțiile. Balada sărăciei naționale e veșnic la modă, deși cei interesați prin ingenioase combinații matematice vor să ne învedereze binefacerile absente și invizibile cu ochiul liber (există doar în imaginația fecundă a unor financiari).

Că această politică a folosit cuiva nu ne'ndoim; orice medalie are și reversul ei. A folosit repetăm la început, unei minorități infime: *jidaniilor și politicienilor*. A folosit politicienilor orbiți de lumina prea vie a arginților și a folosit jidaniilor, cari au operat când și cum au vrut „leu“ nostru.

E de prisos să reamintesc că noi ceilalți — românimii — am pierdut, am suferit și suferim. Am cumpărat mărfuri din străinătate cu 45 lei francul elvețian și le-am vândut pe ale noastre cu 32 lei francul. Am pierdut diferența aceasta de curs, care a intrat în buzunarele jidaniilor speculatori, cari atunci când „leu“ nostru se urca, grație exportului produselor muncii atâtor milioane de țărani, aveau tot interesul ca printr'un abil joc de bursă să-i tempereze justele veleități de emancipare, numai pentru ca acești paraziți să-și facă afacerile lor necurate, să speculeze nerușinat truda unei nații întregi, să spolieze un popor de drep-

turile la o viață nouă, o viață mai bună!...

L'au urcat când au vrut, l'au scăzut când au vrut — totdeauna conform cu interesele țării.

Dece dlor politicieni nu vreți să vedeți lucrurile acestea? — Am putea noi să vă răspundem: sau nu vedeți din cauza arginților lui Iuda — prețul miopiei Dv. —; sau vedeți și nu puteți face nimic din considerente față de jidanii de aiurea.

Pentru ambele ipoteze avem și soluțiile necesare: dacă strălucirea arginților jidovești împiedică să vedeți sărăcia lucie a poporului, o să avem argumente... destul de convingătoare — dacă vă este frică, gândindu-vă la ce va zice străinătatea (mai corect zis: jidanii din străinătate) — lăsați locul altora mai puțin fricoși. Un lucru trebuie să știți: orice lucru are un sfârșit și vai! de acela care nu se ține de curentul vieții. E frântit, aruncat, calcat în picior numai pentru că n'a vrut să se adapteze nouilor condiții de viață.

Ne bucură faptul că dl Vintilă Brătianu prim-ministru și vistiernic s'a trezit la realitate, dar ne îndoim de succesul noului sale întreprinderi, aflând că a dat în grija unei comisii să studieze modalitățile de îndeplinire.

Desigur că atunci când leul scade, pierdem, și dacă atunci când leul se urcă pierdem, soluția cea mai eficace ar fi — *ca nici să scadă, nici să se urce* — și cu aceasta s'ar face două lucruri deodată: s'ar introna un regim de stabilitate, de siguranță, nefiind expuși la capriciile unei valute așa de schimbătoare — ziua de mâine ni se va arăta în culoarea ei reală, iar jidaniilor li se va tăia cea mai mare sursă de venituri necinstite.

Lor le convine un regim de nesigură, un regim de schimbări, de conjuncturi economice care pentru țară, pentru producătorii, industriașii, comercianții noștri nu poate fi decât periculos. Ei dau faliment, fug în străinătate, aruncând discreditul acesta asupra noastră și au terminat. Aceasta este ipoteza cea mai nefavorabilă — pe care și-o pun în afacerile lor. Și nu numai atât: dacă au reușit încep să ne sape pe noi, exploatând marele public și ruinând producătorii, industriașii, comercianții noștri.

Cine nu cunoaște firma Manissalian? Când cineva spunea înainte la Londra Anvers, Rotterdam, firma Manissalian, zicea grâul românesc. El era furnizorul reputei calității de grâu românesc „Galfox“ (Galați—Focșani), el era expresia produselor noastre agricole în străinătate.

Astăzi ei sunt la Văcărești, tocmai pentru că jidanilor nu le convenea acest obstacol supărător și pentru că guvernul

nostru a găsit de cuvânt că e mai bine, mai rentabil (bineînțeles pentru profitorii lui), să dea lovitură de grație marelui firmă exportatoare care ne făcea atât de cinste în străinătate și să favorizeze casa jidănească „Dreyfus et Cie”, căreia făcându-i oarecari înlesniri i-a permis să concureze cu succes grăul românesc.

Și-acum care e rezultatul? Manissalian stau la închisoare, grăul românesc nu găsește cumpărători fiindcă prețu-

rile au scăzut, iar jidanii Dreyfus et Cie se lăfăiesc în produsul speculațiunii lor ingenioase și necinstite.

De ce dlor politicieni ne tăiați craca de sub picioare, vreți să ne aruncați cu totul în mijlocul jidanilor hrăpăreți? Nu credeți că e prea mult?

Băgați de seamă, cuțitul poate să ajungă la os...

GHEORGHE I. POPESCU
Student, Academia Comercială

Post festum...

Ești din beciurile poliției și închisorile militare unde tovarăși de cameră ne-au fost ploșnițele și comuniștii, ne aducem aminte de ziua în care am fost arestați.

Se împlinia, Sâmbătă, în 10 Decembrie, 5 ani de mișcare studentească. Voiam să sărbătorim ziua în care am deschis bătălia împotriva acelor, cari scûipă cu nerușinare în obrazul țării și al căror nume nastere și botez e departe de cel pe care-l poartă în viața de afaceri, ca Honagman de Fagure. Dar, guvernul împreună cu autoritățile locale, civile și militare ni-au opus un categoric „veto”. Motivarea: dezordinile provocate cu prilejul Congresului studentesc, la Oradea și Cluj.

În 10 Dec. 1927, pe străzi nu fălăia tricolorul, cântece nu se auziau și înfrunții nu s'au finit.

Totul ni-a fost interzis.

Universitatea s'a închis. Cursuri nu s'au finit: „pentru a evita eventualele dezordini”.

Ușile bisericilor ni-au fost zăvorâte ca și la Iași în 1924, când lăcate grele atârneau de ușa Mitropoliei.

Pe străzi umblau patrulare, cu puști și mitraliere. Ziua și noaptea. În curți piramide de arme, iar pe de lături pompierii așteptau signalul.

Șepcile roșii sunt urmărite. Au ordi să aresteze „pe orice individ, care poartă șapcă roșie”. Și, studenții nu mai apar la colțuri de străzi; întâlnirile sunt împiedecate și liniștea par'că domnește pe străzile pustii. Agenții siguranței însă, descopere „ceva”. Studenții se îndreaptă către cimitirul eroilor, unde vor să fină înfrunire pentru sărbătorirea zilei. Și plutoane de jandarmi împăzesc întreg cimitirul. De după garduri, tușuri și stâlpii celor cari nu văd ce se întâmplă deasupra lor, apar capetele copoilor, cari îți urmaresc orice mișcare.

Și cavaleria își face apariția.

Vânătorii se întorc cu o pradă de 27 studenți, cari se plimbau prin ci-

mitir, căci pălării nu aveau ea să poată eși pe „coțzo”.

Cei 27 studenți sunt încercuți de o întreagă armată, sunt duși la poliție, urcați în autobuse și conduși la închisoarea militară, unde li-se „pregătise”, de cu vreme, o cameră „specială”.

Sunt alătura cu comuniștii, împreună cu ploșnițele și supuși aceluiaș regulament. Nicio deosebire, toți suntem egali, deopotrivă de periculoși ordinii publice și siguranței statului.

Abia după 2 zile suntem puși în libertate, cu obligație să ne prezintăm în altă zi, „pentru instrucție”.

Patrularele circulă încă pe străzi și ziarul „Patria” din Cluj de sub conducerea socialistului Clopoțel Ion e tot sub paza jandarmului român. „Expresia Ardealului” se teme de fiii Ardealului.

Intrunirile ne sunt interzise și manifestele nu pot vedea lumina zilei pentru că cenzura le taie în întregime.

Aceasta este situația dela Cluj.

La toate acestea, o singură motivare: *dezordinile studentești*”.

Ce e drept, au fost dezordini și violențe. Dar acestea n'au fost decât reacțiunea fineretului universitar împotriva acelor elemente, cari declară încă și azi, că nu se bucură de bucuriile noastre și nu-i dor durerile noastre.

În manifestările noastre era durerea și revolta unui neam care dispăre treptat din centrele de viață ale țării, din orașele cosmopolite, invadate și cucerite de vagabonzi cari n'au nimic comun cu solul acestei țări sau cu sufletul acestui neam.

Pentru acești nepoștii s'a făcut totul. Lor li-s'a dat semnalul conflictului care s'a deschis, acum 5 ani de zile.

Nu proslăvim bătaia, nici spargerea de geamuri sau capete, dar o regretăm că, ori de câte ori vom fi provocați, vom reacționa. Nu vom per-

mite nimănui să se atingă de noi și lecțiile date la Oradea și Cluj, ne sunt mărturie.

În cele 2 centre minoritare, în cari elementul jidovesc formează 70-80% din populație, studenții au lovit — e drept — în aceia cari nu s'au spălat de praful adus din Ungaria, Galizia sau Rusia.

Căci, nu suntem orbi ca să nu vedem ce se întâmplă în jur de noi, nici proști ca să nu pricepem primejdia ce ne amenință, nici nepuțințioși ca să stăm cu brațele încrucișate în fața dușmanului și nici cu conștiințele vândute.

Reacționează, astăzi studențimea și puține suflete dezinteresate, va reacționa. mâine, întreg acest neam, care nu înțelege să sufere nicio umilire și încălcare a ființei și a drepturilor lui. De aceea, ne-am răfuit la Oradea și Cluj, cu negustorii...

*

Sunt unii cari se ridică împotriva noastră și ne condamnă violențele. Ne desaprobă acțiunea noastră — spun unii — pentru că ne-am atins de cele sfinte, devastând sinagoge.

Dar, îi întrebăm noi pe acești îngrijorați de soarta țării, și aprigi apăsători a celor sfinte — dacă au avut ei vre-un cuvânt de protestare împotriva Jidanilor cari în Rusia sovietică au transformat bisericile în grajduri, cărciumi și localuri de prostituție, iar preoții creștinii au fost băjocorțiți și uciși în cele mai grozave chinuri.

Dacă și-au ridicat glasul lor împotriva Jidanilor dela Cernăuți cari au spus că Isus Christos a fost un escroc și prefini cu Maria Magolenă, și în sfârșit. Dacă știu că sinagogele nu sunt decât localuri în cari se întrunesc Jidovii pentru contractarea afacerilor și uneltire împotriva statelor creștine.

Urlă presa jidovească și jidovită împotriva noastră. Și inconștienții, o secondează.

Un profesor universitar, care ar trebui să-și mai revadă cursul pentru că nu-i face cinste, fiind senator, într'o interpelare pe care ne abținem să o calificăm, e mai vehement împotriva noastră decât dezertorul Elly Berkovitz, care stă astăzi alături de purtătorul ordinului „Mihai Viteazul”; întrece în insulte la adresa studențimei pe Filderman și chiar pe bătrânul ham Niemerover.

Întrece și pe hoțul pe care a furat numele martirului ardelean și al fruntașului vieții publice din România Mică, pe Horia Carp, senator liberal, care cere împreună cu popa Man, destituirea din învățământ a dlor prof. univ. Cuza, Căuneanu, Paulescu, Sumuleanu, Găvănescul Tr. Brăileanu și Titu Mălaiu, propagatori ai

doctrinci antisemite ai cărei părinți sunt Conta, Eminescu, Hajdău și atâți alții.

Acest domn profesor universitar, nu se sfiște să declare în fața Senatului, că studențimea clujană se desolidarizează de restul studențimei. Declară grav căutând să strecoare regionalismul în sufletul fineretului că: „regăjenii au devastat Ardealul și becisnica „Patrie” se grăbește să reproducă strălucitul întru stupiditate discurs.

Nu ne emoționează aceste urlete și

promitem să le plătim tuturor, cu aceeaș măsură.

Impreună cu dl Oet. Goga, spunem: „Ce se va întâmpla de-aci înainte, se va vedea. Un lucru însă e cert, românismul e în plină mobilitate și la el acasă își va împune isbânde, indiferent că ce se va realiza pîntr'o revărsare de argumente teoretice sau pîntr'o pădure de palme”.

ION I. ȘERBU

Mișcarea studențească și Rectorul Universității din Cluj

Domnule Director,

Vă rugăm să binevoiți a publica la loc de frunte, așa cum se cuvine, ceiașe pornește curajos, în slujba adevărului, cu caracter antisemit, din pana Dlui Profesor și Rector pe anul școlar 1927—1928 al Universității din Cluj, Dl Gheorghe Bogdan-Duică, ale cărei scrieri desvăluitoare a chestiunii jidovești, noi fineretul nu le putem uita pentru că ne-au încălzit sufletul și ne-au luminat mintea, a publica următoarele fragmente luate din articolul Dsale, intitulat „In chestia studenților”. „Ce pot răspunde profesorii”, apărut în ziarul „Națiunea” din 16 Dec. 1927.

Iată adevărurile luminoase pe care le fixează Dl Rector al Universității din Cluj:

„Mișcarea antisemită a studențimei va dura încă mult timp.

Evreii sunt ultimă năvălire pe pământul românesc; ea continuă: păzitori de graniță venali deschid porți largi, în loc să înalțe ziduri chinezesti. Știu eu ce știu, în această privință!

„Și cum vin cu drum de fer, toate cântecele pier”.

„Ultimă năvălire poate să fie, însă, numai penultima: Ca 'n fosta Ungarie, al cărei rost de sucombare se poate ceti filosoficește, istoricește în cartea istoricului ungar Szegfű despre cele trei generații maghiare dela Széchenyi până astăzi, iar statisticeste în cartea lui Sztarmáy de ex. Din accasta oricine se poate convinge că la noi în Ardeal, chestia antisemită

s'a altoit pe condiții create de politica statului maghiar. Aceasta i-a repezit pe Evrei în teritorul românesc, ca să-l roadă cu aceleași deprinderi cu care au ros Ungaria.

Stările acestea, economice și sociale, care au produs mișcarea antisemită vor dura, și de aceea va dura, și mișcarea antisemită.

O declarație jidovească și un text din „Protocoale”

Din ziarul Universul, din 11 Octombrie 1927, aflăm că un American, Ivy Lee, făcând o călătorie în Rusia bolșevică, și stînd de vorbă cu fruntașul sovietic, Jidanul Sobelsohn (Radek) i-a pus întrebarea: care este adevăratul resort al propagandei. La această chestiune Semitul a răspuns cu cinismul rasei ajunsă la putere: „Ceia ce face pe comunist, nu este ceia ce învață în școală ci ceia ce învață în viață... Omului căruia îi este foame, e comunist. Radek ar fi declarat chiar că ar fi de dorit ca mulți să fie înfomețați, căci ar fi comuniști. Ii trebuie comunismului mizerie, sărăcie, nenorocire spre a se desvolta. Fără acestea se stinge, moare”.

Așa a explicat Jidanul Sobelsohn (Radek) dedesubturile comunismului.

Acum ascultă, domnule cititor, ce cuprind „Protocoalele Înțelepților Sionului” cu privire la aceiași chestiune.

„Aci, așa dar, nu este vorba de guvern, partid și parlament, ci de-o parte din evoluția sud-estică a Europei.

Mai departe scrie dl Rector:

„Ea (chestia jidovească) trebuie, deci, supusă, cași chestia agrară, cași echilibrul bugetar, cași reforma armatei ori a universităților supremului punct de vedere căruia toate trebuirile nației au să fie supuse: punctului de vedere al perpetuării naționale pe pământul câștigat, pe pământul nostru; pentru că desrădăcinarea noastră noi nu o putem admite, deși — ni se oferă de anumiți concetățeni.

Cred că și asupra acestui punct suntem înțeleși toți Români”.

Mulțumindu-Vă că ați binevoit a reproduce rândurile de mai sus, asupra cărora învițăm pe toți frunțașii noștri politici să mediteze cu toată maturitatea, Vă rugăm, Dle Director, să primiți asigurarea stimei noastre.

Un grup de studenți

Iată ce mărturisesc autorii faimosului document:

„Interesul nostru este ca creștinii să degenereze. Puterea noastră stă în foamea cronică, în slăbiciunea lucrătorilor, pentru că aceasta îl robește voinții noastre, și astfel nu va avea nici forța nici energia să se opună acestei voințe... Prin mizeria și ura invidioasă pe care o produce, noi prelucrăm mulțimile, noi ne servim de mâinile lor spre a sfărâma pe aceia, cari se opun planurilor noastre”. (Protocol. III pag. 23—24 ediția Roger Lambelin din 1921).

În fața acestei paralele de declarații, în fața realității produsă, după mărturisirile din „Protocoale”, de către Jidanii în Rusia, te mai îndoești de cititor de proveniența jidovească a „Protocoalelor”? Am reprodus textul de mai sus ca să înțelegi, domnule cititor, că tot ce s'a întâmplat în Rusia s'a înfăptuit după planul cuprins

în „Protocoale“, s'a înfăptuit prin Jidani, după concepția iudaică și în profitul exclusiv al rasei lui Iuda. Și să mai înțelegi, domnule cititor, că toate stările bolnăvicioase, de care suferă statele creștine, după războiul, sânt favorizate și prelungite de Jidani prin finanța și presa lor spre a înlesni într'o societate sdruncinată și slăbită aplicarea metodelor destructive, cuprinse în Protocoale. Am reprodus textul de mai sus, aplicat în Rusia,

după cum reiese din mărturisirea Jidanului Radek, ca să înțelegi, domnule cititor, că pericolul jidovesc este mult mai adânc de cât se crede la prima impresie, și să te pătrunzi de necesitatea de a lupta contra a tot ce este jidovesc, spre a împiedeca dușmanul iudaic să opereze în România întregită cum a operat în Rusia țaristă târând'o în prăpastia bolșevismului, dominat de Jidani.

AUDAX.

INFORMAȚIUNI

Urăm de Sfintele Sărbători tuturor bunilor Români pace sufletească, în care să se întărească hotărîrea de a mobiliza, în cadrul legilor, toate energile pentru apărarea patrimoniului strămoșesc contra Iudaismului cotorpitor, favorizat de politicieni fără scrupul.

*

Gazeta gazetarilor. Sub acest titlu a apărut în Cluj, la 8 Dec. 1927, un ziar săptămânal, ce promite a sta departe de influența politicii de orice culoare. Ne bucurăm că o foaie bine redactată apare în această parte a țării, unde se simțe nevoie de scris românesc.

Dar nu este suficient scrisul românesc, oricât de impecabil ar fi stilizat, ci este nevoie și de suflet românesc, care să palpitate în fiecare rând al noului ziar.

Intreb onoratul public, care a citit cele două numere apărute până azi (19 Dec. 1927), dacă suflet românesc poate fi propovăduit sau cultivat, de dl I. Clopoșel care pune umanitatea înaintea patriei și de jidanul Paukerow. Ambii au semnat articole în „Gazeta Gazetarilor“.

Mai întreb pe onoratul public, care va fi cetit cele două numere ale nămitei foi, dacă constituie o dovadă de suflet românesc, faptul de a fi făcut asupra chestiunii, care ne doare pe toți Români, din toate unghiurile țării, și anume: asupra procesului ce s'a desbătut la Curtea de Casație între țărani din Maramureș și Jidanul Groedel. Jidanul a câștigat procesul.

Domnilor de la noua gazetă, cum ați putut trece cu tăcerea peste acest fapt?

Ori sunteți streini de durerea poporului nostru din nou nedreptățit față de un Jidan; ori urmași diplomația făcerii ca să nu supărați pe Jidani.

Și într'un caz și într'altul, ați pășit cu piciorul stâng pe calea publicisticii cu „Gazeta“ dvoastră domnilor „Gazetari“.

Pentru că faceți diplomație, în cea mai grea chestiune a neamului întregit, care cere muncă de trîmbițași iar nu discreția unei diplomații interesate, de aceia Gazeta Gazetarilor va avea aceeași soartă, ce a lovit și „Cultura poporului“ și „Infrățirea liberă“, și „Biruința“ averescană, din localitate. Toate au murit intoxicate de diplomație, cu toate baloanele de oxigen ce le-au administrat finanțele partidelor politice.

„Infățirea Românească“.

*

Privilegiu odios. Timp de vre-o două săptămâni, ziarul „Patria“, din Cluj a fost păzită de jandarmi, spre a nu-și primi lecția meritată, rezultând din propria-i atitudine. Știam că numai redacțiile jidovești din strada Sărindar, București, beneficiază de asemenea ocrotire în contra eventualelor manifestații ale simțului autochton legitim revoltat. Constatăm că și ziarul „Patria“ se bucură de același privilegiu odios. Opinia publică, judecându-i activitatea politică, este invitată să nu scape din vedere acest caracteristic amănunt.

*

Alături de dușmanii neamului. În „Jüdische Presszentrale Zürich“ din 16 Dec. 1926 sub titlul „Rumänische

Minister als Protektoren der Progrome“ (Ministri români ca protectori ai progromurilor) întâlnim numele profesorilor dela Universitatea din Cluj, *Ghivulea* și *Boilă*, cari prin articole și interpelări au dat streinătății jidovești prilejul să facă afirmația din titlul citat. Iată până unde merge simțul politic al acestor domni, cari sub oblăduirea partidului național-țărănist, voesc să conducă țara! Dușmaii implacabili ai României, Jidovimea de pretutindeni, îi laudă (vezi *Uj Kelet* din 17 Dec. 1927) stigmatizându-i astfel ca înștreinași de sufletul neamului.

*

O regretabilă eclipsă de bun simț. La gimnasiul Dr. C. Anghelăscu din Cluj, în legătură cu dispariția elevului Ionel Mureșanu, și cu aflarea tânărului dispărut de către poliție, ajutată grabnic și eficace de Jidani, s'a comis o greșală neexplicabilă: majoritatea corpului profesoral a pedepsit pe elev cu excluderea din școală, pentru motivul că ar fi *minjit*. Oare minciuna la un băiat de 12-13 ani se pedepsește atât de aspru? Sântem siguri că Ministerul Instrucțiunii publice va îndrepta eroarea, ce denotă o regretabilă eclipsă de bun simț. Greșii au datoria să revină, ca să nu desvăluim mai mult.

*

În atenția dlui Comandant al cercului de recrutare, Cluj. Aducem la cunoștința D-sale și onoratului public românesc, că la biroul, unde se vizază livrețele, din 6 funcționari, unul este român și anume plutonierul-major, iar ceilalți cinci sânt Jidani, bacalaureați cu termen redus, vorbind ostentativ numai limba maghiară și făcând publicul să aștepte pentru ca ei să aibă răgazul a-și trata afacerile negustorești într'un birou militar. Atragem atenția dlui comandant al cercului de recrutare și cerem ca acești pui de năpârcci, al cărui neam a trădat steagul țării în timpul războiului, să fie scoși dela partea sedentară și să fie trecuți la partea activă a armatei. Dl general Pap este rugat a lua cunoștință și a dispune îndreptarea stării de lucruri actuale.

*

„Legiunea studenților români din Cluj „Iulia“ a răspuns provocării studenților unguri dela Budapesta prin următoarea telegramă: Legiunea studenților din Cluj „Iulia“ acceptă o provocare motivată din partea unor ameni onorabili. Dr. Isaicu. Comandantul Legiunii.“

*

Cum apreciază activitatea Jidanilor un savant german, care stă în afară de mișcarea antisemită. Profesorul Dr. S. Passarge, dela Universitatea din Hamburg, în lucrarea de popularizare a geografiei și economiei

politice, intitulată *Die Erde und ihr Wirtschaftsleben*, apărută la Hamburg în 1927 fixează următoarea judecată, isvoită din studii proprii și din experiența istoriei, asupra Jidanilor (pag. 317), pe care apreciere o reproduc în limba autorului:

„*Sie (die Juden) sind einerseits eine fermentative, wirtschaftlich treibende Kraft, üben aber andererseits einen höchst bedenklichen, zersetzen- den, kulturzerstörenden Einfluss aus*“
(Jidanii sânt pe de o parte o putere fermentativă și stimulatorie a vieții economice, pe de altă parte exercită o influență extrem de îngrijorătoare, disolvantă, nimicitoare de cultură).

Așa fiind, te întreb domnule cititor: ce preferi dta, — să trăiești ca un animal sătul din firimiturile avuției jidovești pe ruinele civilizației; sau preferi să trăiești cumpătat cu demnitate omenească într-o lume înobilată prin cultură și lipsită de Jidani?

*

Reproducem următoarea telegramă din 19 Dec. 1927 Cluj:

CENTRUL STUDENȚESC

BUCUREȘTI

Schitu Magureanu 2

Regret că nu pot apăra studențimea, fiind aici reținut de examene. Ce s'a petrecut reprezintă izbucnirea instinctivă a nației în suferință. Neamul românesc prin organul său cel mai nobil, prin studențime a dat să înțeleagă că vrea să trăiască stăpân la el acasă.

I. C. CĂTUNEANU

*

Domnul Conte Gustave de Laigue, Consilul Franței pentru Transilvania, Banat, Maramureș și Crișana la Cluj, are onoarea de a aduce la cunoștință că cu ocaziunea Anului Nou va primi Duminecă la 1 Ianuarie 1927 la Consulatul Francez, strada Cogălniceanu 8, dela ora 12 la ora 1.

*

„Pământul strămoșesc“ aparând cu o regularitate care impune prețioasa revistă sufletelor ofilite în îndoială, aduce dovada că în neamul nostru sunt energii nebănuite și forțe de organizare, cari în curând vor convinge și pe cei mai sceptici. Ați înțeles, jidani și jidoviți, ce înseamnă să se ridice din nimic — ca fonduri materiale, și numai din bogăția sufletului o revistă, cum este „Pământul strămoșesc“? Acest „simplu fapt“ ar trebui să vă dea de gândit.

Oameni și oameni. Pe când Armenii partidului național-tărănist, Madgearu și Ghiulea, dovedeau în fața opiniei publice românești că tot cu sufletul strein au rămas, cu prilejul congresului studențesc dela Oradea; ca o compensație pentru mahnirea și desgustul, ce ne-au produs, avem bucuria să relevăm atitudinea românească, isvorită din simțul autohton al iubirii de neam, ce a luat dl Iuliu Maniu în chesțiunea procesului Maramureșnilor contra Jidanului Groedel. Prețuim așa cum se cuvine comunicarea făcută la Camera în ziua de 20 Decembre, și-l rugăm să nu cruțe nici un ticălos, nic un jidovit, nici un politician verial în desvoltarea interpelării anunțate, la care nu a renunțat cu toate sforțările celor interesați.

În zilele când Armenii partidului național-tărănist spumegau în nepuțință contra studențimii, sufletul de bun Român al dlui Iuliu Maniu era frământat de o durere, care este durerea întregului neam românesc. Judecați, domnilor cititori, ambele categorii de oameni! Și mai sunt mulți, cari afirmă că sângele nu are nicio influență în preocupările și atitudinile politice!

*

Rugăm foste Excelențe și figuri simanandicoase să bine-voiască a-și plăti abonamentele rămase întârziate, spre a nu ne sili să le publicăm în revistă numele cu comentariile cuvenite.

*

Dorind voie bună, sănătate și belsug pentru 1928 abonaților noștri, Administrația revistei îi roagă să-și amintească de îndatoririle ce au de a-și plăti regulat restanțele de abonament, pentru ca „Infrățirea românească“ să lupte cu forțe sporite în anul ce se deschide contra tot ce este jidovesc și putregaiu politic.

*

Atragem atenția asupra numărului de Crăciun al noului organ studențesc »**Generația nouă**« care apare la Cluj, scris, ca și numerile precedente, într'un spirit naționalist și creștin, cu pricepere, cu vervă, cu talent și plin de nădejde în viitorul țării, curățită de Jidani. Îi dorim viață lungă și crescândă putere la muncă.

*

Primind la redacție No. 3 din „*Tribuna Românilor transnistrieni*“ din Kișineu, str. Mihai Viteazu No. 50, condusă de vajnicul luptător Pănaît Halippa, ne facem o plăcută datorie să atragem atenția cititorilor noștri asupra acestui număr, care cuprinde primul capitol al redeschetării la viața naturală a Românilor de peste Nistru

cu congresul de la Tiraspol din 17 Dec. 1917; și rugăm pe toți bunii Români să sprijine prețioasa revistă, căreia îi dorim, din tot sufletul, puteri nebiruite la pragul anului 1928.

BIBLIOGRAFIE

Sandu Teleajean : Moșnenii... (Bibl. Semănătorul, Arad No. 151—152. Prețul 15 Lei.

Di Sandu Teleajean este cunoscut publicului nostru dintr'o serie de volume de proză remarcate, cu elogii, de critica literară.

„**Moșnenii**“, piesă viguroasă, vine să se alătore celorlalte piese ale acestui mănos autor, piese jucate cu succes pe scenele multor teatre din țara noastră. Trupele românești cari fac turnee în Ardeal și Banat ar fi bine să ne aducă, din când în când, și piese ca această dramă smulsă din viața românească de dincolo de Carpați.

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR ACADEMIEI DE ÎNALTE STUDII COMERCIALE ȘI INDUSTRIALE

Cluj, Strada Șaguna No. 11

No. 10—1927

Domnule Director,

Asociația studenților Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale din Cluj, constituindu-și noul comitet pe anul școlar 1927—1928, vă roagă cu insistență să publicați în prețioasa Dvoastră revistă următorul anunț:

Asociația studenților Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale din Cluj și-a constituit următorul comitet pe anul școlar 1927—1928:

Președinte: Gheorghe Donoiu
Vice-președinte: Aurel Mureșanu
Secretar general: Aurel Vasiu
Cassier: Dumitru Ciupercovici
Bibliotecar: Vasile Radu
Controlor: Radu Topală
Secretari de ședință: { Dan Iosif
{ Traian Postescu
{ Ioan David
Membri în comitet: { Constantin Vlad

Mulțumindu-vă anticipativ, vă rugăm a primi asigurarea sfimei, ce vă păstrăm.

Cluj, în 27 Noemvrie 1927.

Președinte:
GHEORGHE DONOIU

Secretar general:
AUREL VASIU

de tuberculoză și de gușe. — *Medici sunt puțini, iar poporul îi ocolește, cercetând mai bine pe vrăjitoare. Hrana este proastă, locuințele nesănătoase și îmbrăcămintea slabă. Cărciume, cu brevet și clandestine, se vin cam la 100 de suflele una. — Sunt chiar funcționari financiari care vând beuturi în mod clandestin. Pădurile se devastază cu un vandalism de nedescris. Românii pasc pădurile și pepinierele de lăstar; Inginerii silvici nici nu și-au văzut ocolul, de sub îngrijirea lor, și nici nu știu ce se petrece în ocolul propriu. Comunicația e proastă, drumurile nepetruite și podurile stricate, administrația de-aseenea nu e la datorie. Mulți primari în loc să ocrotească, jeteiesc poporul. Singură comuna Bologa are o cooperativă industrială și patru de consum.*

(De aici au fost gonit Jidanii, iar frunțașul Potra este Român veritabil! N. R.)

In acest articol de o valoare incontestabilă, după cum se vede din cele resumate, Dl Dr. Vasile Pașca vorbește de preoți, de învățători, de primari, de ingineri, de finanți și de alți slujbași păcătoși, dar nu spune că afară de aceste uscături ale neamului nostru este infipt — cu mii de ventuze sugătoare — în trupul poporului Românesc din munții Apuseni regiunea Huedinului, un monstru de parazit, ce se numește JIDANII.

De ce nu cutezați domnilor Dr. Pașca, Clopoțel, Dr. Moldovan, Tr. Mager, V. Goldiș, și ceilalți toți, să vedeți și să puneți pe Jidani în fruntea cauzelor — ca izvor al tuturor relelor — care au adus pe românii din Munți Apuseni, în general, iar pe cei din ținuturile Huedinului în special, la neagra mizerie, pe care ne-o descrie atât de plastic dl Dr. Pașca?

Oare nu această lepră a acaparat și a devastat „cu un vandalism de nedescris” pădurile Moșilor, în frunțe cu Tischler Mór, Fischer Ienő, și Sensieb Hermann ajutați de domnii și de deputații români — ce se numesc: Dr. Aurel Socol, avocat și deputat Cluj, Const. Bârsan deputat, București, Gheorghe Leon profesor universitar, Cluj, Dr. Petru Groza, fost ministru, Deva, Gh. Nedelcu București, Dr. Emil Hațiegan profesor universitar și deputat Cluj și Dr. Vasile Popp Cluj, lăsându-i pe Românii — care i-au ales deputați — fără păduri și fără pășuni?

Oare nu tot acest neam al lui Iuda, a făcut fabricile dela poala munților și deține absoluta majoritate a cărciumelor — cu brevet și clandestine — prin care alcoolizează și abrutizează pe nefericitul popor român din regiunea Huedinului?

Oare nu oculta jidovească susține cu bani propaganda baptistă și pe celelalte secte religioase — pentru ca să ne distrugă biserica noastră creștină?

Oare „uzinele și firmele ce și îndreaptă zborul de păsări de pradă spre alte regiuni, lăsând în urma lor munții pustii”, din articolul dlui Traian Mager, nu sunt tot Jidanii?

Dar oare pădurile din văile Drăganului, Buduresei, Someșului, Boiței, Iadului, Galbenei și Crișului negru — pe unde a umblat Dl Ioan Clopoțel — nu tot de Jidani sunt exploatate?

Dar cărciumele și depozitele de spirt din Hălmagiu, Vășcău, Beiuș, în mâna cui sunt? Oare nu tot în mâna Jidanielor?

După această digresiune, revin la cauzele care au contribuit la mizeria în care se află Moșii — punând în fruntea tuturor celor înșirate de sus-numiții domni:

1. Pe Jidani, ca debitanți — legali și clandestini de beuturi spirituoase; ca uzurari, ca acaparatori și devastatori de păduri; ca corupători ai funcționarilor publici; ca propagatori ai boalelor venerice, prin întrebuințarea cărciumelor ca localuri de perdițiune; ca susținători ai tuturor sectelor religioase; ca inspiratori ai doctrinelor subversive cum sunt socialismul și comunismul; iar în rândul al

2-lea: Lipsa de conștiință națională, atât la preoți și la învățători, cât și la funcționarii publici și la intelectualii români — ne mai vorbind de

bictul popor românesc din acele ținuturi.

Iar ca soluțiuni pe lângă măsurile propuse, de domnii autori, adaog următoarele:

1. Revizuirea Reformei Agrare în Munții Apuseni (propusă și de Dnii I. Clopoțel și Dr. V. Pașca) să se facă așafel, ca să se ia toate pădurile din mâinile Jidanielor, sau a societăților jidovite și să se dea Moșilor ca posesorată.

2. Să se ia toate brevetele de cărciumă — stărpindu-se cărciumele clandestine — și tot la două mii de suflele să se acoarde un brevet de cărciumă pe care îl va deține numai o cooperativă de consum, cu conducător Român.

3. Jidanii să nu mai aibă dreptul să se ocupe cu comerțul și cu fabricarea de beuturi spirituoase și în fine

4. La munte, slujbașilor de toate categoriile, să li se dea un premiu de activitate — peste salariile actuale — variind dela 60—100 Lei zilnic; dar în schimb să se exercite un control sever, dar conștiencios asupra tuturor actelor de serviciu, pentru a se constata lună de lună, dacă activitatea acestor funcționari este în consonanță cu legile țării și cu interesele naționale ale Națiunii Românești.

Cu adaosul acestora, suntem convinși că propunerile Domnilor, amintiți la începutul articolului de față — executate conștiencios — vor face din Munții Apuseni cuibul fericirii, în loc de cuibul mizeriei, cum este astăzi.

ȘT. PENEȘ

Evoluție și civilizație

1. A evolua va se zică a exista — viața în sine, — începând din nimic, — sau de la prima micime la care se referă, — apoi dezvoltarea, scara vieții în sus până la punctul culminant și de aci declinul cunoscut, scara 'n jos, — însă mai repede, — până iar la nimic. O nimic cât ești de mare căci tu începi și tu sfârșești!

Aceasta atât în ceriu sus, aștrii ce sclipesc pe firmament în evoluțiunea universală, cât și pe pământ jos neamurile popoarelor sale. Pe pământ jos figurativ după senzul comun, pentru că în natură nu există nici sus nici jos, totul este una și una este totul: Mo-nomul Universal, el însuși în toată desfășurarea universală.

2. Civilizația este un produs al acestei evoluții prin transformare, cu tendința neîncetată spre progres prin puterea rațiunii — ca însăși progresul — putere din putere ca lumina din lumină. Punctul culminaat al unei civilizațiuni este atunci când sbuciumul

vieții a afins maximul de sensibilitate psihică, prin cea mai mare diferențiere nervoasă, în structura indivizilor săi.

Nu ne vom ocupa de popoarele altor continente încă cu diferite religiuni, ci numai de popoarele autohtone din Europa pur creștină, ca fiind în rândul lor și țara noastră.

Zic autohtone creștine, mai zic și'n substrat aric spre a nu se confunda cu veneticii evrei, semiți asiatici neaclimatizați încă mediului moral al Europei.

Cum vedem: toate acestea popoare sunt în plină evoluție de progres în toate ramurile științei, iar în cea ce privește partea morală în practica vieții din afară, sunt încă sub influența sufletului creștinesc, prin aceasta în substrat civilizația creștină ca fiind creștină baza acestei civilizații, este iubirea aproapei și aproapele este tot omul, deci aceiași iubire și pentru evrei cu toate acele de umanitate ce decurg de aci: iertarea îndelungată, toleranța, în-găduire.

Opus acestei civilizații în suflet cu mlădiere creștinească, se ridică tot mai mult sufletul rigid, — partea opusă, intolerantă, — din concepția mozaică.

Acest suflet nu evoluează pentru că el nu este un produs al evoluțiunii timpului după legile firești ale naturii, ci o creațiune specific evreiască după normele talmudului.

Norme staționare de aproape 4000 de ani, sau mai de timpuriu și mai precis de la anul 450 a. Chr. când evreul Ezra (sau Esdras) a restaurat pentateuhul lui Moise cu adăugirile criminale de ură și distrugere contra celor de alt neam, dar mai cu precizie în Deuteronom Cap. 6 V. 10 și Cap. 7 V. 16, ceia ce nu reeșă din partea pur Moise.

Așa că practica îndelungată a acestei religii, — în substrat veșnic contra celor de alt neam, — la evrei a format nația, caracterile și aptitudinile, însuși sufletul acestui popor cu aceste apucături, întocmai ca funcțiunea, oraganul. Și așa au rămas de mii de ani, fiind aceeași religie de ură.

Prin aceasta evreii sunt o lume antică, în substrat un suflet barbar și hapsin, cu aceleași apucături frică din vechimea Asiei, în contrast pretutindeni cu lumea nouă creștinească.

Prin ijdovime nu progres, nu civilizație, ci din contra, piedică.

De aceia se și observă că în decursul veacurilor jidanii n'au contribuit cu nimic la progresul omenirii, dar au profitat și speculat neîncetat invențiile celor de alt neam, în senzul progresului.

De rest, în practica vieții din afară: nu acte de umanitate pentru că vechimea din tagma lor nu cunoștea iubirea aproapelui cu actele de umanitate ce decurg de aci. Isus spunea Apostolilor săi și prin ei lumii creștine: *poruncă nouă dau vouă ca să vă iubiți unul pe altul*. Dacă porunca este nouă însămnă că până la Isus iubirea aproapelui nu era cunoscută în lumea veche, drept care nici evreii n'o cunosc, fiind aceiași lume a vechimei.

În ceea ce privește religieunea lor, — ei înșiși în funcție de această religieune, — și mai rău, cum s'a arătat: cu totul contra noastră cei de alt neam, până la distrugere, ca să rămână numai evrei pe lume, popor ales cum își zic ei, în sine învățăturile religiei lor. Alegere pentru a răpi și stăpâni întâi averile lumii, textul citat din lege: Deuteronom Cap. 6. v. 10. Și apoi chiar viața celor de alt neam. Alt text din lege: Deuteronom Cap. 10. v. 16.

Sau mai precis acelaș avertisment și după Talmud, prin fraza des repetată la ei: „*Dumnezeu dete evreilor toată puterea asupra averilor și vieții*

celor de alt neam“ (Albo-Sepher Haikarim III. 25). De aci practica vieții din afară cu toți factorii de distrugere în acțiune, contra celorlalte popoare; pretutindeni opera lor: comunismul anarhist, bolșevismul talmudic, totul în funcție de religie și după normele religiei lor. În special după normele Talmudului, care prevede ca să se distrugă întâi ce este mai bun, în stilul și după porunca talmudică

cunoscută în evreiește: „*Tob toif șe-begoim harog*“ Pe cel mai bun dintre goii creștini ucide-l. Așa a lucrat și bolșevismul în Rusia: întâi a atacat părțile de sus, tot ce a fost mai bun, rassa nobilă creștină rusască, ucizând lumea cultă, în curs de ucidere încă. Cu aceleași amenințări de eșire și ucidere și n alte părți, prin bolșevismul în propagandă universală.

I. MIRONESCU

Glasul bunului simț popular

rostit de un primar din Țara Moșilor.

Se va supăra jupânul Tischler și Domnul Urmancy?
Dapoi, ei erau supărați de mult...

Delegații celor 34 comune de Moși din munții apuseni ai Ardealului, de sus dela Mărișel până jos la Ciucia, în ziua de 7 Octombrie a. c. s'au reîntors pe la casele lor din munți, de data aceasta, par'că mai ușurați.

Înălții oaspeți ce-au onorat cu prezența Domniei-lor târgușorul Huedin și înaintea cărora s'au prezentat delegații moșilor, le-au spus:

„Suntem trimișii guvernului în fruntea căruia stă cel mai mare bărbat de stat și cel mai mare român, domnul Ionel I. C. Brătianu. Acest mare român și-a scris în programul său de guvernământ, în primul rând: ridicarea țaranului român și în special ridicarea celui brav popor din munții apuseni ai Ardealului, ca să se poată desvolta pe terenul economic și cultural. Deaceia veți veni după comune și ne veți spune fiecare necazurile“.

Domnii miniștrii după ce i-au ascultat pe fiecare le-au promis că vor cerceta toate plângerile drepte și în cadrele legii le vor satisface, deaceia am scris că Moșii s'au reîntors acasă par'că mai ușurați.

Cu un singur lucru Moșii noștri nu se prea pot împăca și-anume:

Câteva comune s'au plâns; „că au fost neîndreptățiți la Comitetul agrar din București, care a anulat hotărârile aduse de Comisia I și a II-a agrară din Huedin și Cluj, cari au fost expropriat dela jupânul Tischler 16.000 (șasesprezece mii) jugăre de pădure și pășune, iar Comitetul agrar pe baza unui raport al d-lui inspector Golgoteanu a scutit jupânului Tischler 10.000 (zece mii) jugăre, dând celor opt comune numai șase mii jugăre și destinându-le în așa fel ca pășunea să se nimerească în pădure, ca jupânul să poată tăia pădurea nesupărat de nimenea, iar pădurea pe stânci și locuri sterile, prăpăstii etc. pe care teren l'a exploatat jupânul cu zeci de ani înainte și pe care nu s'a cugetat să planteze nici un puț. Ploile ce cad

des acolo, au spălat acel teren în așa fel, că n'a rămas decât stânca goală“.

După cum spune badia Mihail din Vișag, Dl. Golgoteanu a fost pe Valea Drăganului cu trenul, însă n'a luat contact cu nici-un reprezentant al comunelor, ba ce este mai mult, nici n'a văzut muntele, fiind o negură deasă, apoi și să fi fost timp frumos în câteva minute ce-ar fi putut constata?.. Ca cineva să poată constata un munte de șasesprezece mii de jugăre, îi trebuie timp câteva săptămâni să stea în munte.... dar se vede, că:

„Jupânul Tischler Mor,
Este Craiul Munților...“

La aceasta Dl. ministru Cipăianu a răspuns: „Vom face tot ce este cu putință ca în cadrele legii să vă ajutorăm... însă de-o judecată adusă nu ne putem atinge...“, că vedeți că și așa ne reclamă pela Liga Națiunilor“.

Acest răspuns moșii noștrii nu-l prea înțeleg și cu aceasta nu se prea pot împăca. Ei își zic: „Cum, adică, dacă noi am fost neîndreptățiți, să nu mai fim îndreptățiți?!“

Subt stăpânirea din trecut de fristă memorie eram neîndreptățiți că erau motive. Dar de ce să fim acum?.. Pentru că s'ar supăra jupânul Tischler sau Dl. Urmancy? Apoi în toamna anului 1918 acest din urmă, de ce s'a supărat, de a trimis din Budapesta un tren încărcat cu călăi, la cari s'au mai adăugat și câțiva din Huedin și-au mers sus la Beliş, unde au săvârșit cele mai barbare fapte, cari chiar pentru canibalii din Africa ar fi fost prea înșinoase, arzând pe rug 43 de țărani români, între cari, bărbați, femei și copii.

Ungurii, la Beliş, au răzbunat pe Hatvany lor căzut la Fântânele, în lupta cu Avram Iancu. Nu înțeleg pe cine au răzbunat jidanii? Deaceia, partea cea mai mare a acestor călăi erau jidani, pe care subsemnatul i-am văzut și cunoscut când au plecat din Huedin spre munte. Acești pui de

năpărcă tot timpul războiului mondial au stat pe acasă, iar câți au fost mobilizați erau la servicii ușoare după cum se și zice:

„Din ei partea cea mai mare,
Luptau la aprovizionare“.

Atunci toți prinseseră curaj, toți erau cu armele în mâini, bine știind că în atacul ce l-au început nu li se va întâmpla nimic. Belșenii erau fără arme și oameni pașnici, după cum s'a și întâmplat. Hienele setoase de sânge (fiindcă în războiu le-a fost frică să meargă) s'au năpustit asupra bieților. Moși din Belș pe cari i-au ars pe rug, umplând munții și văile de mirosul cadavrelor arse și de țipetele și geametele celor ce se sbăteau în cea mai groaznică moarte. Chiar și după trei zile se auzea câte un geamăt înăbușit de subțiriile de cenușă rezultată din depozitul de cherestea incendiat de acești călăi, ce aruncau seră în flăcări pe cei 43 martiri!

Se va supăra Tischler? Dăpoi el era supărat și în iarna anului 1919, când bandede evreo-maghiare ne omorau părinții și frații la Ciucea, Poieni, Vânători, Valea Drăganului, Bologa etc., și jefuiau pe cine le cădea în cale. Cine însufletea și alimenta aceste bande?... Este ușor de ghicit! Unde era jupânul Tischler în timpul acela? Dece nu venea să-și puie pieptul zid de apărare, să-și apere munții? De ce trebuia să-și apărăm noi și acum să-și rămâie lui?

Oare mai mult face un perciunat de jidan decât opt comune curate românești? De ce atunci zece mii jugăre pădure lui Tischler și numai șase mii jugăre prăpăstii, stânci și locuri sterile la opt comune?

Locuitorii acestor opt comune trăiesc numai din lemn și vite, până când perciunatul are și altă ocupație! De ce nu i se ia toată pădurea și să se dea acelor care sunt avizați să trăiască numai din ea, iar perciunatul să i se dea voie să-și reia prima lui ocupație: Haaainee ve...e...chi...i...!

Incheind acestea rânduri, rog pe Dumnezeu Atot puternicul să dea fărerie actualului guvern, ca opera începută pentru ajutorarea Moșilor să o ducă la bun sfârșit și în loc de „Munții noștri aur pōartă...“ să se cânte:

„Din Câmpeni până'n Bihor
Toți munții-s ai Moșilor,
C'au scăpat de Tischler Mor“...

Bologa, la 19 Octombrie 1927.

IOAN L. POTRA

După trei ani

Revista „Infrățirea Românească“ împlinește trei ani de existență. Trei ani de muncă încordată pentru apărarea cauzei național-creștine, ca organ al L. A. N. C. iar cu această ocazie e bine să-i aducem cu toții, Români cu suflet și dragoste de neam, viile noastre mulțumiri.

În lupta pentru stărpirea și dezarmarea străinilor și înstrăinaților „Infrățirea Românească“ prin condeele cele mai luminate, dela înființarea ei, a știut să stea în fruntea războiului, răspândind și propagând idealul și programul curentului antisemit, național democrat. Față de toți dușmanii; „I. R.“ a purtat cu tăria sufletului și izbânda viitorului focul sacru; deștep-tase românismul din somnul lung în care l-au adus neamurile viclene și păgâne de veacuri de zile. „Infrățirea Românească“ astfel, din o revistă modestă ce ere la început, repede a putut fi organul a câtorva Români, cetățeni înrolați în L. A. N. C., cari așteptând semnalul de luptă, vor porni înainte.

E o sărbătoare azi, o sărbătoare mare, când „Infrățirea Românească“ poate să privească trecutul cu cei 3

ani de muncă și jertfe închinare creștinismului, și de aceea cuvine-se să încunoștiințeze pe toți pretenii despre programul și înaintarea ei; precum și să deștepte datoria tuturora de a sprijini și pe mai depărte acest organ oficial al L. A. N. C.

Iar viitorul cu mult mei fericit, va aștepta glasul celor din jurul acestui organ, urmând drumul înaintașilor să ducă la izbânda *deplină*, la izgonirea tuturor elementelor streine din România întregită, sugătoare de vlagă și bunătăți pământestii.

Presa jidovească — anumita presă — nu va mai triumfa atunci, iar din palatele de aur și viclesug gazetăresc praf se va alege...

Să dea Dumnezeu ca năzuința noastră de a întinde o presă a Ligii — o presă creștină și națională, — să apuce pe căi realizabile și atunci vom vedea.

Iar până atunci, nu ne îndoim că revista ce astăzi intră în al IV-lea an de existență va duce lupta înainte, mai cu foc și curaj, căci opinia noastră publică, — Români din cele patru colțuri ale țării, — s'au frezit din letargia vremii.

ION JELECUTEAN

Cuvinte fișnite din suflet românesc

Regretăm că nu posedăm, după datele stenografice cuvântările rostite în Senat a doi Înalți Prelați ai bisericii noastre naționale, I. P. S. S. Mitropolitul Pimen al Moldovei și P. S. S. Episcopul Roman Ciorogariu de la Oradea; dar totuși în numele bunilor Români, al căror suflet îl cultivă și-l încălzește de trei ani împliniți revista noastră „Infrățirea Românească“, cu deosebită bucurie și satisfacție mulțumim susnumiților Arhieri, că au binevoit de la înălțarea postului ce ocupă în sufletele noastre și în politica țării, să ridice glasul lor autorizat îndreptând afirmațiile interesate ale senatorului jidan Horia Carp, care a îndrăsnit să falsifice realitatea, voind să arate că Jidanii nu înseamnă un pericol pentru țară.

I. P. S. S. Mitropolitul Pimen a spulberat minciunile jidanului Horia Carp, debitate de la tribuna Senatului, și a prezentat înaintea maturului Carp spectacolul trist al degenerării poporului român prin otrava cărciumilor jidovești.

P. S. S. Episcopul de Oradea a semnalat pericolul începutului de *iu-daizare legală* a României prin faptul că niște profesori români, inconștienți ori venali, au îndrăsnit de dragul Jidanilor, călcând peste caracterul de stat creștin al României, să oprească finerea examenului de bacalaureat în ziua de Sâmbăta, spre a se face în ziua de Duminecă.

Mulțumim încă odată cu căldură și recunoștință pentru glasul ridicat în Senat, ambilor înalți Prelați și exprimăm în același timp dispreț și adâncă indignare tuturor acelor, cari au tolerat și tuturor acelor, cari putând vorbi au tăcut ca niște unelte jidovești.

„Infrățirea Românească“

Cum își înțeleg rolul lor unii intelectuali români din Cluj. Aflăm că la o singură școală din Cluj, au intervenit pe lângă Direcție vreo zece intelectuali români în frunte cu un corifeu averescan, ca să fie primiți copiii de jidani când pentru Români nu se ajung locurile. Asta nu înseamnă ficăloșie? Să-ți fie rușine, domnule fruntaș averescan!

Din străduințele noastre de reorganizare

— Cum lucrează un președinte de județ —

Reproducem mai jos, spre a servi de model și îndemn la muncă, circurala D-lui Președinte al județului Tutova, D. Popescu, care față de nevoile noastre de reorganizare dovedește un deosebit simț al realității și o energie demnă de toată lauda. D-nii Președinți de județe sunt invitați a face la fel și a controla dacă vorbele cele frumoase se transformă în fapte, cum se întâmplă în județul Tutova.

Liga Ap. Naț. Creștine

⚡ din ⚡
Jud. Tutova

Nr. 146

1927 Octombrie 6.

Domnule Președinte!

Cunoașteți cu toții grelele împrejurări prin cari a trecut în anul din urmă, L. A. N. C.

Dușmanii, cari din zi în zi ne strâng și mai tare în lațurile întinse de ei, au căutat să înlăture din drumul lor criminal, mișcarea noastră cari le stânghera activitatea Conducătorul nostru suprem de eri, slab de înger și neprevăzător, prin atitudinea sa ostilă tuturor frunțașilor ligei, a încurajat și mai mult pe dușmanii; pentru moment am fost cu toții desorientați, dar bunul Dumnezeu, ocrotitorul nostru de totdeauna nu ne-a lăsat, ci, cu puterea sa cerească ne-a îndrumat din nou pe calea cea bună, așa că, Marele Consiliu al L. A. N. C. în ședințele ținute la Focșani în zilele de 3 și 4 Sept. 1927, a ales ca președinte al L. A. N. C. — conform statutelor — în locul dlui prof. A. Cuza, pe dl profesor universitar I. C. Cătuneanu dela Universitatea din Cluj.

Prin alegerea noului președinte, liga capătă o și mai puternică rază de lumină în drumul spre izbândă; se cere însă ca și noi cu toții, hotărâți și din tot sufletul, să ne adăpăm cu drag, din lumina ce noul președinte, cu dragă inimă ne-o trimite tuturor celor ce gândesc și doresc a lăsa moștenire copiilor lor, o viață mai ușoară și voie bună pe pământul ce strămoșii noștri ne-au păstrat cu atâtea suferințe și pe cari generația noastră l'a udat cu mult sânge creștinesc.

Reculegeți-vă un moment din greutățile de toate zilele; priviți în urmă trecutul neamului nostru; vedeți prezentul și vă veți da seama care va fi în viitorul apropiat soarta copiilor noștri; dușmanii nu se opresc din executarea planurilor lor de distrugere a nației noastre creștinești ci, zi de zi, ceas cu ceas, își continuă activitatea; deci nu mai avem timp de pierdut; nu mai

putem sta cu mâinile în șolduri; acum, în preajma iernei, încetând munca câmpului, avem mai mult timp liber și deci să căutăm din răsuputeri să ajutăm pe președințele nostru.

În acest scop, vă rugăm să binevoiiți a dispune:

1. Cu întregul comitet, o cât mai intensă propagandă în comuna D-v., și în comunele vecine, acolo unde încă nu sunt organizații.

2. A se populariza și a se face cât mai multe abonamente la Organul Central al Ligei Apărării Naționale Creștine.

Înzist ca de urgență întregul D-v. tră comitet să contribuie și să trimită costul a câte un abonament la:

Revista „Înfrățirea Românească” organ central al L. A. N. C. str. Bob Nr. 7 Cluj. Lei 300 anual.

3. A se lua măsuri pentru facerea steagurilor acolo unde nu sunt și pentru sfințirea lor.

4. Ar fi de dorit câteva întruniri pe sectoare cu ocazia sfințirii de steaguri; aceasta rămâne să aranjați D-voastră.

Rog a-mi comunica data mai prielnică pentru D-v. pentru convocarea la Bârlad a Consiliului județean al ligei, precum și dacă v'ați abonat la revista.

Voie bună și spor la muncă.

Președ. L. A. N. C. din jud. Tutova
D. POPESCU

INFORMAȚIUNI

Aflăm că în procesul jidanului Groedel contra Maramureșenilor bășinași proprietari de păduri, astăzi despuiați de sus numitul jidan, s'apus în slujba acestuia ca avocat, bine înțeles gras plătit, Dl Mircea Djuvara deputat liberal și profesor la Universitatea din București. Iată domnule cititor, cum înțelege un intelectual român să-și facă datoria într'un proces, de a cărui rezolvare depinde soarta câtorva sate de țărani români, strănepoți ai lui Dragoș-Voda!

Domnule Djuvara, acesta îți este idealismul de tânăr liberal și fin intelectual? Rușine!

Știri bune din America. La adunarea populară din Fordson Mich. Dl Nicolae Dragoș președ. Soc. „Unirea Românilor în cuvântarea sa frumoasă, și plină de simțăminte românești, după ce arată primejdiiile care amenință generația tânără, apelează la părinți să și crească copiii într'un spirit românesc, nizuindu-se a-i învăța limba maternă și a-i împrieteni cu societățile românești, pentru că în felul acesta se poate menține aprinsă timp îndelungat conștiința națională românească. — Această se poate face mai cu ușurință dacă toți românii sunt înrolați sub stindardul societăților noastre din America”.

Aprobăm întru toate cele spuse de frațele N. Dragoș, cu adaosul nostru: *Frați Români din America, munciți cu sânguință și faceți economii și iar economii, iar după 15—20 de ani petreceți în America Vă înapoiți în România, care are mare lipsă de experiența voastră, de capitalul vostru și de brațele voastre oțelite în muncă — Prin plecarea voastră din America faceți loc altor generații de acasă care să urmeze școala pe care voi ați fă-*

cut-o ca și ei să câștige aceia ce voi veți aduce în țară — Altfel vă pierdeți în marea de streini!

În numărul 228 din 28 Sept. 1927 al ziarului „America” Dl Teodor Andrica comentează ideia lansată pentru înflințarea unei asociațiuni pentru apărarea cauzei românești, zicând:

„Deunăzi am scris despre necesitatea de a da ființă unei asociațiuni a românilor în America a cărei membri să se oblige a răspunde la toate afacerile aduse în ziarele și revistele americane contra românilor și a țării Românești”.

Indemnăm pe toți frații Români din America, să se înregistreze fără amânare în această asociațiune — bine motivată și necesară — pentru a răspunde cu demnitate și hotărât la prea numeroasele calomnii, batjocuri și insulte ce se publică în ziarele și revistele din America de către dușmanii noștri neîmpăcați în fruntea cărora sfă cu sfatul diavolesc și cu dolarii lui Iuda, neamul jidăvesc!

Pe fratele Andrica, îl felicităm, pentru frumoasa inițiativă, și dorim stăruință pentru a înfăptui cele propuse, iar noi cei de acasă îl asigurăm de tot concursul nostru moral — Româניה se deșteaptă!

— „Mărgăritare Basarabene”. Este titlul „revistei lunare pentru folclor, artă populară, chestiuni sociale, culturale, etc. sfaturi și îndemnuri bune”, editată de Dl Fr. I. Popu-Delarodna medic — Chișinău Str. Gen. Berthelot No. 92.

Salutăm cu bucurie această revistă românească apărută în luna Septemvrie care are de scop să adune toată moara de produse spirituale ale braviilor Moldoveni dintre Prut și Nistru,

sau chiar de dincolo de Nistru, cum sunt doine, hore, poezii populare, co-linde, chiuituri, bocete, descânțece, vră-jitorii, obiceiuri la nunți, la nașteri, la morți; pornind dela spusele „*regretă-tului Donici Dobronravov, că România nu cunoaște Basarabia, iar Basarabia nu cunoaște România*”; iar editorul ne spune în No. 2 pag. 55 în articolul „Societatea studențească „V. Conta” „*Basarabia are absolută nevoie de îndrumare, în absolut toate direcțiile sănătoase. Și mai are nevoie de un lucru: să fie cunoscută restului țării așa cum este ea, cu ne-cazurile, cu dorurile și nădejile ei*”.

Iar la pag. 51 tot din No. 2 în articolul „Soarta presei românești în Basarabia” referitor la felul cum în-țelege cărturarul român să sprijinească presa națională ne spune că: „La toate se potrivește aiodoma, ceia ce scrie gazeta „*Impăratul Traian*” din orașul Tighina — editată de vajnicul ardelean Dr. juris Cazacu — despre soarta sa:

„*Deci — nesiguri de ziua de mâine — această mică candelă românească dela malul Nistrului se vede silită să trăiască, părăsită, ca multe alte înce-puturi bune în țara noastră. Am fi dorit să zburăm, am fi dorit să ne aruncăm sămânța noastră curată în toate satele și cătunele Basarabiei, dar oboseala unei societăți îmbătrânite și scufundată în socoteli mărunte ne taie vârful aripilor noastre.*”

Părăsită:

„*Și... ulei numai pe fundul candelii culturale!*”

„*Sărman suflet, basarabean lihnit după schinteerile culturii!*”

„*Păcătoș suflet, suflet românesc, care nu înțelege importanța opaițelor cul-turale necesare Basarabiei uitate!*”

Dorim tinerei surate viață lungă, și rodnică în fapte românești!

*

Până unde merge îndrăzneala jidovească și prostirea bieților goimi. Aflăm că în Statel^e Unite, senatorul King, democrat, a cerut ruperea rela-țiilor diplomatice cu toate țările, în care cetățenii de origine jidovească nu sunt destul de ocrotiți contra agitațiilor antisemite. El motivează propu-nera sa prin aceasta, că în ultima-i călătorie făcută în Europa a găsit că jidanii, mai ales în Europa orientală, sunt asupriți. Așa scrie monitorul jidovesc „*Jüdische Presszentrale Zürich*” No. 441 din 8 Aprilie 1927.

Comentează cititorule, și înțelege câtă dreptate are L. A. N. C.

*

„Buletinul Institutului Economic Ro-mânesc” anul VI No. 7—8 pe Iulie și August ne aduce trei articole inte-resante, afară de supliment:

1). Problema gurilor Dunării și in-fluența ei asupra economiei generale a țării de Ing. G. Popescu.

2). Contribuții la problema indus-triei ferului de Dr. O. P. Grof.

3). Viticultura românească în luptă cu filoxera de Cicero C. Gorgia.

*

Rugăm pe colaboratorii noștri să nu ne ia în nume de rău, dacă nu au putut apărea încă prețioasele lor articole în acest număr al revistei. Cauza este lipsa de spațiu. Le va veni rândul.

*

Primind la redacție „*Antologia scri-itorilor români de la 1821 încoace*” de I. Clopoțel, No. 31—34 ne bu-curăm că direcția bibliotecii „Semă-nătorul” pune la dispoziția marelui public, lipsit de mijloace, pe un preț atât de redus, mărgăritare din tezaurul literaturii noastre. Când zic literatura noastră, înțeleg produse ale sufletului autohton, sbuciumat ori înseninat, lu-minat prin cultură sau mai puțin fă-tuit, dar original, așa cum fășnește din izvoarele nealterate ale substratului nostru etnic.

Stabilind acest criteriu de alegere nu înțelegem cum Dl I. Clopoțel a așezat între Delavrancea și Ion Gorun pe criticul Dobrogeanu-Gherea, jidan pripășit din Rusia la noi, al cărui nume adevărat este Nuhăm Catz. Ji-dan cu idei suborsive internaționale, care n'are nimic comun cu sufletul poporului român; care a scris în ro-mânește într'un spirit artificial, pentru-că nu este sânge din sângele nostru, și a scris desolvant ca toți membrii rasei lui Iuda. Dar acest jidan pentru care Dl I. Clopoțel simte o deosebită evlavie nici nu știe să scrie româ-nește; lui i-o iertăm pentru-că nu este din neamul nostru, dar Dlui Clopoțel nu-i iertăm de a-l fi furișat printre scriitorii români, pentru-că Dl Clopo-țel e din neamul nostru și ar fi tre-buit să fie mai atent când încearcă a introduce în Panteonul literelor române un strein care nu este făcut nici ca-pabil de a ne scrie limba în mod corect. Câteva exemple:

Ca toți jidanii, nu cunoaște între-buințarea verbelor a spune și a zice, le confundă (pag. 279, 281).

Ca toți jidanii ne având simțul limbii românești, formează din adjec-tive, substantive imposibile, din fan-tastic a format *fantasticitatea* (pag. 270). Așa scriu astăzi toți jidanii dela „Adevărul”.

Ca toți jidanii este trivial în scris: în loc de *mamă-sa* scrie *mă-sa* (pag. 270). Am luat aceste exemple din puținele pagini reproduse în Antolo-gia Dlui Clopoțel.

Dle Clopoțel deschide ochii, și în-frânează-ți simpatiile, care te compro-mit.

REDACTIA.

*

Aducem la cunoștința tuturor ace-lora cari se interesează de mersul băncii „*Apărarea Națională*”, cu sediul în București strada Regală No. 19, ur-mătoarea scrisoare a dlui Președinte al Consiliului de Administrație de la susnumita bancă, adresată dlui Pro-fesor I. C. Cătuneanu.

«Iubite Domnule Cătuneanu,

„Am primit scrisoarea Dvoastră prin care mi cereți a Vă da lămuriri asupra situației Băncii Apărarea Națională la care cu onoare Vă răspund:

„1. Banca A. N. merge foarte bine — puteți avea toată încrederea.

„2. Pe anul trecut nu s'a dat nici un dividend fiind comp^t că a fost în-ființată anul trecut.

„3. Tot profitul a fost trecut la fon-dul de rezervă, ca să fie bine întărită Banca.

„4. Jeișane de prezentă nu sau dat, prin urmare nici dividente nici apun-tamente nimănui afară de personalul inferior și directorului. Dl delegat Paul Iliescu asemenea n'a primit. Prin ur-mare nici un Consiliul de administrație și eu am cedat în favorul Băncii.

„5. Am luat hotărârea ca să spo-rim capitalul social la șase milioane. Pentru această chestiune a măririi ca-pitalului precum și alte chestiuni foarte importante tot de resortul Băncii am am hotărât întrunirea consiliului de ad-ministrație al Băncii pentru ziua de 13 Noembrie la București pentru a discuta și hotărâi».

Mulțumim dlui General Dr. Macri-descu pentru relațiile date, și rugăm pe toți cei ce se interesează de mersul băncii *Apărarea Națională* să ia cu-ștință de luminoasa expunere.

*

Expoziția pictorului Sava Albescu. Marți la 1 Noembrie 1927 s'a deschis în sala de jos a Prefecturii Județului Cluj, expoziția pictorului S. Albescu.

Dl S. Albescu, originar din Boița Sibiului, și-a făcut studiile la înalta Școală de Belearte din Paris, de unde s'a înapoiat în timpul războiului mondial.

Din Sibiu a trecut în România, funcționând ca pictor al Marelui Car-tier General român.

Tablourile pictorului Albescu sunt lucrate în pastel și în oleu, iar după subiect sunt portrete (cu deosebire fi-guri de țărani) peisagii și interioare.

Nu voim să anticipăm nimic asupra destoiniciei pictorului Albescu, asupra fidelității conturilor,, asupra fineței și măiestriei colorilor și a iubirii de neam ce transpiră din fiecare lucrare.. Ne